73STE JAARGANG No. 9522 VRIJDAG 20 JANUARI 1956

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Hoofdredacteur: A. G. Jansen Uitgave: N.V. Paulusdrukkerij, Willemstad, Curaçao

Kantoor: Conscientiesteeg 27-29. Telefoon: Redactie 23858. Advertenties 23550. Abonnementen en Bezorging 24399. Abonnementsprijs: Benedenwinden, Bovenwinden, Suriname ƒ 2.50. Buitenland ƒ 3.— per maand (bij vooruitbetaling)

Parlementaire delegaties in plechtige bijeenkomst der Staten ontvangen

„Uw aanwezigheid zie ik als het in praktijk brengen van onze nog jonge rechtsorde"

Willemstad. — Hedenmorgen te half elf zijn de Nederlandse en Surinaamse Parlementaire Delegaties in een plechtige bijeenkomst der Staten van de Nederlandse Antillen ontvangen. De wnd voorzitter der Staten, de heer R. J. Isa, richtte zich in een welkomstwoord tot de delegatie-leden, dat door de voorzitters van de Nederlandse en Surinaamse afgevaardigden, de heren H. v Sleen en C. R. Bistwamitre, werd beantwoord.

De delegaties hadden plaats genomen recht tegenover de voorzitters-zetel. Haar beide voorzitters achter een afzonderlijke lessenaar. De zaal vertoonde hetzelfde beeld als jaarlijks tijdens het uitspreken van de „Troonrede". Achter de zetels der Statenleden en ter weerszijden van het voorzitterspodium dat door de bloemen der Surinaamse delegatie was opgesierd, zaten de representanten van de Eilandsraad, de hoge ambtenaren, vertegenwoordigers van de marine, de rechterlijke macht, de kerken (waaronder de Z.E. pater Maessen namens Mgr. v.d. Veen-Zeppenfeldt, de Z. E. pater Vicaris van Rooy en de fraters Radulphus en Franciscus), het corps consulaire, de politie, en de handel en industrie.

Tegen half elf arriveerde Z. Exc. de Gouverneur en de leden van de ministerraad, welke ter rechterzijde van de voorzitter plaats namen.

Nadat de heer R. J. Isa de plechtige bijeenkomst der Staten geopend had, sprak hij de volgende rede uit:

„Het is mij een waar genoegen deze plechtige bijeenkomst van de Staten van de Nederlandse Antillen te openen en U allen hier aanwezig welkom te heten. Ik prijs mij in het bijzonder gelukkig met de aangename taak de Delegraties uit de Nederlandse Staten-Generaal en de Staten van Suriname van harte welkom toe te roepen in ons midden, de hoop uitsprekende, dat hun verblijf in de Antillen aangenaam moge zijn en dat dit kort bezoek **zal mogen bijdragen tot verstevigìng** van de banden, die de drie landen samenbinden tot één Koninkrijk, waarin wij, ondanks grote verschillen van volksaard en levenswijze, ons niettemin gelukkig gevoelen.

Heeft de komst van Hare Majesteit Koningin Juliana en Zijne Koninklijke Hoogheid Prins Bernhard in oktober verleden jaar wel op zeer bijzondere wijze op de voorgrond geplaatst de nieuwe verhouding, welke sedert de totstandkoming van het Statuut tussen de drie Rijksdelen bestaat, zo zal Uw bezoek ongetwijfeld opnieuw aan de wereld tonen, dat de geest van het Statuut werkelijk in ons leeft.

Uw bezoek brengt immers tot uiting de wil om elkaar beter te leren kennen en daardoor elkaar beter te begrijpen en te waarderen om zodoende aan het Statuut die betekenis te geven, die in ons leefde toen wij, ieder afzonderlijk en uit vrije wil, onze goedkeuring daaraan hechtten.

Het is niet de eerste keer in de geschiedenis van de Antillen, dat een Parlementaire Commissie onze eilanden bezoekt, doch het huidig bezoek verschilt in karakter met vorige bezoeken en wel in het algemeen, omdat deze Delegatie niet alleen vertegenwoordigers uit Nederland, maar ook uit Suriname omvat en in het bijzonder omdat de Nederlandse Delegatie thans hier aanwezig is, niet om een beslissing te nemen over ons, doch om zich te oriënteren teneinde straks samen met ons, met kennis van de toestanden, een billijke beslissing te kunnen nemen in alle aangelegenheden, die onze gebieden raken.

Deze bijeenkomst wil ik daarom beschouwen als symbool van verbondenheid van de drie zelfstandige en gelijkwaardige volksgemeenschappen, die uit vrije wil een nieuwe rechtsorde hebben geschapen, waarin zij met groot vertrouwen in elkaar samen willen werken tot heil van alle drie gebieden.

Hooggeachte Gasten, dat wij in de Hooggeachte Gasten, dat wij in de Antillen groot vertrouwen hebben geschonken in de twee partners, die U hier vertegenwoordigt, is niet aan twijfel onderhevig. Het is juist dit vertrouwen, dat geleid heeft tot het door ons genomen initiatief aan U een uitnodiging te richten een bezoek te willen brengen aan de Antillen. De in dit College met algemene stemmen aanvaarda motie, welke spontaan werd ingediend door de exponenten van alle in dit College vertegenwoordigd zijnde partijen, bevatte als overweging: „dat persoonlijke kennismaking en kontakt tussen de volksvertegenwoordigingen der drie delen bevorderlijk zal zijn voor het onderling begrip, de goede verstandhouding en voor een reële Koninkrijksgedachte".

Hierbij kwamen dus tot uiting drie elementen: het onderling begrip, de goede verstandhouding en een reële Koninkrijksgedachte. Deze drie elementen kunnen gekristalliseerd worden in één wens, nl. de wens tot samenwerking, de wens om op vrijwillige basis een belangengemeenschap te vormen. In feite wordt hiermede de geest van ons Statuut weergegeven, een geest, die levende werkelijkheid moet worden, wil het Statuut aan zijn doel beantwoorden. Wij mogen daarom geen middel onbeproefd laten, dat zal kunnen bijdragen om dit doel te realiseren. Daarom verheugt het ons U hier in ons midden te hebben, want onderling begrip en goede verstandhouding kunnen juist bevorderd worden door onderling kontakt en door kennismaking met de problemen. De door ons gekozen struktuur maakt dit niet alleen wenselijk, maar zelfs noodzakelijk. Worden immers de hoogste belangen van ons Koninkrijk niet door ons gezamenlijk behartigd? Zou het dan ook niet van wijs beleid getuigen — al was het slechts hiervoor — dat wij bij voortduring kontakt met elkander onderhouden? Onze overtuiging is dan ook, dat samenwerking in het door ons gekozen systeem onmisbaar is. Samenwerking in de ruimste zin van het woord en derhalve in de eerste plaats tussen de volksvertegenwoordigingen der drie landen.

De samenwerking is immers het alles beheersende element, dat de door ons gekozen nieuwe rechtsorde het meest typeert. Uw aanwezigheid hier zie ik in dit licht dan ook als het in de praktijk brengen van onze nog jonge rechtsorde.

Op papier hebben wij een basis ontworpen om vrijwillig samen te gaar in één Koninkrijk. Voor ons ligt nog een braak terrein open, want de nieuwe rechtsorde moet nog door ons in haar volle omvang worden geëffectueerd. De moeilijkheden, welke hiermede gepaard gaan, manifesteren zich dagelijks, maar wij zijn ervan overtuigd, dat met Uw hulp en bijstand wij ook deze moeilijkheden zullen overwinnen.

Reeds is er op verschillende wijzen vorm gegeven aan de beginselen, waarop het Statuut is gebaseerd. Het belangrijkste feit mag ik wel zeggen, waarbij de nieuwe rechtsorde zo levendig tot uiting werd gebracht, is wel het bezoek van Hare Majesteit Koningin Juliana aan dit Rijksdeel, een bezoek, dat voor de gehele bevolking van de Nederlandse Antillen van de grootste betekenis is en waarop wij met vreugde terugzien.

Van bijzondere betekenis beschouwen wij de gedenkwaardige woorden door Hare Majesteit op 18 oktober 1955 in deze zaal uitgesproken, nl.: „Hier vandaag in Uw midden te zijn betekent voor mijn echtgenoot en mij een waar voorrecht, want dit is het bijwonen van een symbolische manifestatie van Uw zelfstandigheid, die tevens beduidt een volledig autonoom en gelijkwaardig in Rijksverband samengaan met Suriname en het oude Nederland, uit vrije wil."

Het is deze band uit vrije wil, die wij allen thans als Rijksburgers moeten helpen versterken door als gelijkwaardige partners steeds meer en meer tot elkaar te komen. Het is daarom dat wij Uw aanwezigheid hier in ons midden als het tweede belangrijkste evenement beschouwen, dat vorm geeft aan ons nieuw staatsrechtelijk leven.

Wij zijn ons bewust van het feit, dat de verkregen zelfstandigheid voor ons ook een grote verantwoordelijkheid met zich medebrengt, een verantwoordelijkheid niet alleen jegens ons Land, maar ook ten aanzien van het Koninkrijk. Immers, de goede naam en het prestige van ons Koninkrijk moeten wij als Rijksdelen elk afzonderlijk, maar ook gezamenlijk op houden. Wij zijn ervan overtuigd dat de verwezenlijking hiervan geen gemakkelijke taak zal zijn, maar vertrouwen erop, dat door de samenwerking, welke wij elkander krachtens het Statuut hebben toegezegd, deze taak voor ons in belangrijke mate zal worden verlicht. Wij zullen in de toekomst steeds met elkaars belangen rekening moet houden en elkaar zowel moreel als materieel bijstaan, zo enigszins mogelijk.

Namens de bevolking van de Nederlandse Antillen prijs ik mij gelukkig U deze bijstand en samenwerking te mogen toezeggen en namens de Staten van de Nederlandse Antillen wil ik U bij deze gelegenheid nogmaals onze wens kenbaar maken voor een voortdurende samenwerking met Uw volksvertegenwoordigingen, daarbij de hoop uitsprekende, dat deze samenwerking zal mogen strekken tot heil van ons Koninkrijk in het algemeen en van de drie partners in het bijzonder."

Rede van Sleen

Hierna sprak de voorzitter van de Nederlandse delegatie, de heer H. v. Sleen de volgende rede uit:

Een bijzonder voorrecht acht ik het, Mijnheer de Voorzitter, na Uw welkomstwoord, dat èn door zijn toon èn door zijn inhoud een diepe indruk op ons heeft gemaakt, in een korte rede te trachten iets weer te geven van hetgeen er in ons omgaat.

Ik moge dan beginnen met de verklaring, dat U en Uw medeleden er in geslaagd zijn de stemming bij ons op te voeren tot één, die in overeenstemming is met het zonnige van Uw klimaat.

Dit houdt een schone belofte in voor de twaalf dagen, die wij te midden van U zullen mogen doorbrengen. Ik spreek opzettelijk van het opvoeren van onze

(Vervolg zie pag. 6)

Minister v.d. KIEFT hedenavond op Curacao

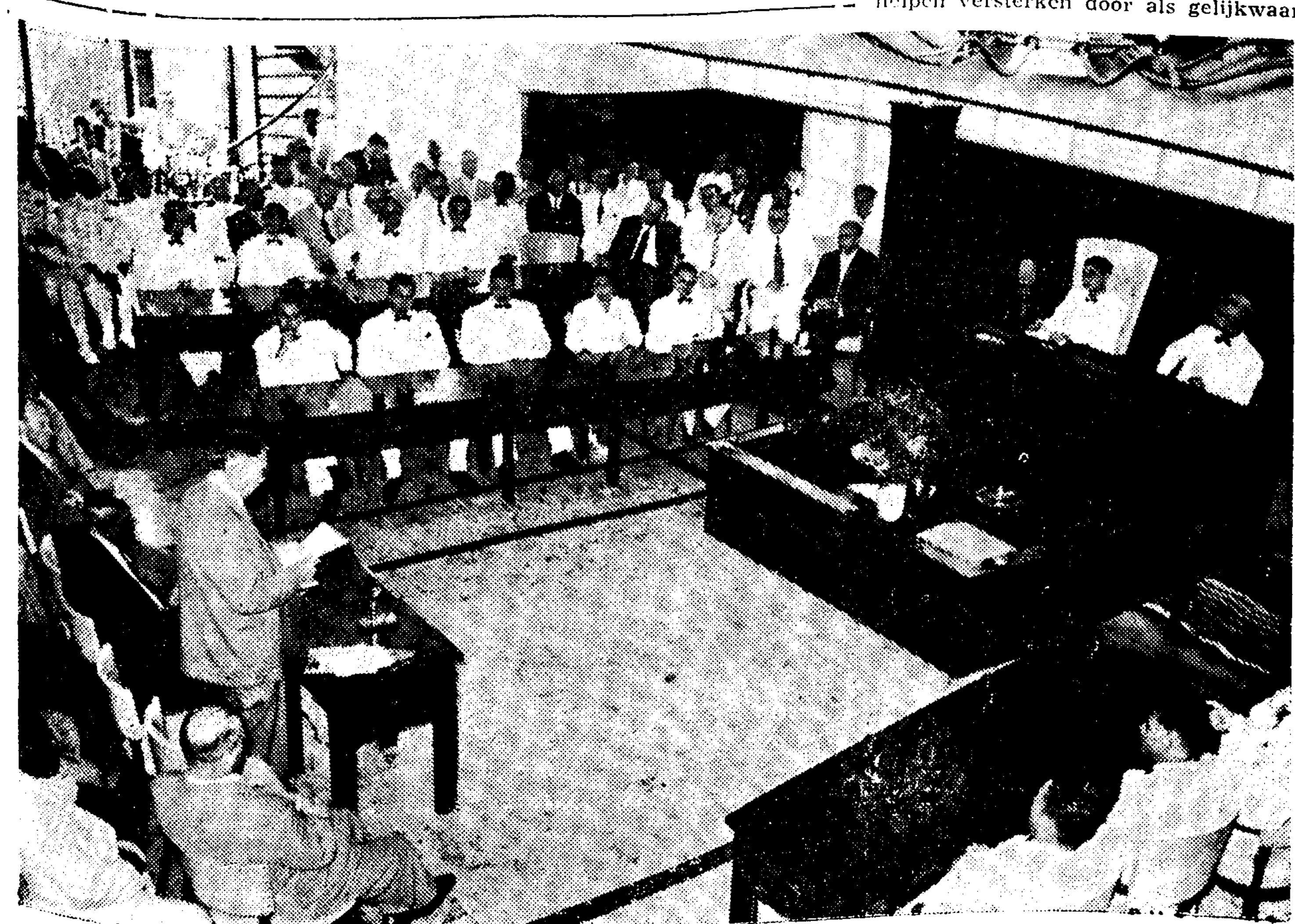
Schiphol. — De Nederlandse minister van financian, J. van de Kieft, is gisteravond van Schiphol naar Curacao vertrokken, en komt hedenavond te 20.15 uur op Plesman Luchthaven aan. Hij zal hier tot Maandag a.s. blijven, op welke dag hij een kort bezoek aan Bonaire zal brengen. De minister zet hierna zijn reis voort naar Port of Spain.

Voor zijn vertrek uit Nederland beantwoordde hij vragen van journalisten, o.a. of hij bepaalde financiële vraagstukken in Suriname zal bespreken. De minister zeide, dat er geen bepaalde financiële vraagstukken zijn, die hem naar Suriname deden reizen. Hij antwoordde eveneens ontkennend op de vraag of zijn reis verband hield met de financiële verhoudingen tussen Nederland en Suriname.

Minister Van de Kieft zeide nog nooit in de West te zijn geweest en hij gaf er de voorkeur aan zijn reis, die circa twee weken zal duren, een oriëntatiereis te noemen.

De minister wordt op de reis vergezeld van de plaatsvervangend thesaurier-generaal, mr L. de Block. Hij blijft drie dagen op Curaçao in welke periode hij, zo mogelijk, ook nog even een bezoek aan Aruba zal brengen. Daarna reist hij door naar Suriname waar hij zeven dagen hoopt te blijven voor hij weer rechtstreeks naar Nederland zal terugvliegen.

Hij zeide uiteraard te verwachten met diverse autoriteiten besprekingen te voeren, o.a. over het Surinaamse tienjarenplan. Dan hoopte hij ook in de gelegenheid te zijn een tocht naar Wageningen te maken om het project der machinale landbouw in Suriname te bezichtigen.

Tijdens de rede van de voorzitter der Nederlandse Parlementaire dele gatie.

De bloemenstruik, die de secretaresse van de Surinaamse Parlementaire Delegatie, mej. J. Samuels de wnd. voorzitter van de Staten der Nederlandse Antillen, de heer R. J. Isa aanbood, was zó groot, dat haar halve gestalte daar achter schuil ging. Hoe deze vriendelijke geste gewaardeerd werd, bewijst de lach op het gelaat van de heer Isa voldoende.

EERSTE begroeting van parlementariërs op Hato

Vier Nederlandse K.V.P.-ers tesamen met hun Antilliaanse collega, mr. I. C. Debrot, voor de bar van het Hato-restaurant. Het zijn v.l.n.r. de Tweede Kamerleden J. J. Fens, M. M. A. A. Janssen, Prof. Mr. W. J. G. Lemaire, G. M. Nederhorst, en de heer I. C. Debrot.

Bloemen, oude bekenden en een eerste kort interview

Willemstad. — Met hetzelfde vliegtuig van de K.L.M. dat Hare Majesteit Koningin Juliana naar de West heen en terug vloog, arriveerden gistermiddag de leden der parlementaire delegaties van Nederland en Suriname op Curacao. Het was de Constellation „Jan van Riebeeck", die dit hoge gezelschap naar Curacao bracht.

Toen de grote in de felle tropische zon glinsterende zilveren vogel voor het in restauratie zijnde stationsgebouw was gedraaid en door een employee van de K.L.M. op zijn plaats was geloodst, kwamen vele belangrijke figuren naar de hydraulische trap om de hoge gasten te verwelkomen. De wnd. voorzitter der Staten, R. J. Isa, was tezamen met mr dr Da Costa Gomez, P. van der Hoeven, mr I. C. Debrote L. D. Gerharts, A. Werleman, H. I. Lopes, H. L. Braam en J. R. L. Beaujon, alsmede de Griffier der Staten F. D. van Grieken naar het toestel gelopen om de collega's van de twee andere landen te verwelkomen. De heer J. de Vries, secretaris van de Ministerraad, vertegenwoordigde de Regering. Lt. Frohn was er namens de Gouverneur, terwijl Gezaghebber Gorsira voor het Eilandgebied Curaçao „acte de présence" gaf. Verder zagen wij de heer V. H. L. Dubourcq, directeur van het W.I.B. der K.L.M. en de Hoofdcommissaris van Politie, Van 't Hof.

De pers was maar zwakjes vertegenwoordigd. Toen het gezelschap het vliegtuig had verlaten, stelden allen zich op, teneinde de fotografen in de gelegenheid te stellen een plaatje te schieten. Er was voldoende politie aanwezig om de doorgang naar het KLM-restaurant vrij te houden. Ook aan de voorzijde van het stationsgebouw stonden enkele posten, die het verkeer regelden. De Kamer- en Statenleden verbleven slechts een half uur in het restaurant. Deze tijd werd benut om een koele dronk te gebruiken.

Er ontstond spoedig een geanimeerd gesprek in de verschillende groepjes, die zich gevormd hadden. Zo zagen wij bv. hoe de heer mr I. C. Debrot zijn collega's van de Katholieke Volks Partij uit Nederland opzocht en met hen in een genoeglijk gesprek gewikkeld was.

Onze redacteur heeft zelf het Tweede Kamerlid, de heer J. J. Fens (KVP), nog even kunnen aanklampen. Van dit Kamerlid is het bekend, dat hij reeds eerder op Curaçao vertoefde. En belangstellend vroeg onze redacteur daarnaar. De heer Fens zeide inderdaad op Curaçao te hebben gewoond en wel van 1936 tot kort voor de oorlog. Hij was toen adjudant van Gouverneur Van Slobbe. Later volgde de heer Boutmy, de gewezen militaire deskundige voor de Burgerdefensie, de heer Fens op.

De heer Fens vertelde ons verder zeer verheugd te zijn zich weer op „nos dushi tera" te bevinden, waar hij nog vele vrienden en kennissen heeft. Dit laatste werd ons al bewezen door de aanwezigheid van de heer R. A. C. (Cha) Henriquez, directeur van de firma S. E. L. Maduro & Sons, die zijn goede vriend eveneens was komen afhalen.

De secretaresse van de Surinaamse delegatie, mej. J. Samuels, had de aardige gedachte om de wnd voorzitter van de Nederlandse Antillen, de heer Isa, een prachtig boeket bloemen aan te bieden.

Het was tegen drie uur toen de bagage van alle leden in de gereedstaande huurauto's was geladen en het vertrek van het gezelschap kon plaats vinden.

In een lange stoet vertrokken de leden van de hoogste vertegenwoordigende colleges der der landen naar hun hotels.

Bezoek aan Suffisantdorp

Later op de middag werd de Surinaamse delegatie in het clubhuis van de Surinamers en het Suffisantdorp op zeer hartelijke wijze begroet door de Surinaamse Dorpscommissie met aan het hoofd de heer L. Casper. Reeds geruime tijd voor de aankomst van de delegatie was er een groot aantal bewoners van het dorp voor de club verzameld om getuige te kunnen zijn van de ontvangst. Nadat de delegatie was gearriveerd, namen allen op het terras plaats aan de lange tafel, die aardig versierd was met de driekleur en bloemen.

Hierna nam de heer L. Casper het woord en heette de delegatie welkom namens alle Surinamers van het dorp en sprak de hoop uit, dat hun bezoek vruchtdragend zou zijn. Hij zeide, dat eenieder verheugd was om dit bezoek en beschouwde het een voorrecht en een genoegen dit hoge gezelschap te mogen ontvangen op het oudste plekje van Surinamers in de Antillen.

Hierna sprak de heer Biswamitre. Hij zeide, dat hij dit niet een bezoek aan een vreemd land noemde, omdat Suriname en de Nederlandse Antillen door de Rijksband zijn verenigd.

Onder de aanwezigen zagen wij de heer Jansen van Raay, mr F. Zwager, Seelt, Reitsma, Boot, dr De la Fuente en De Vries van CPIM. Verder de heren R. J. Isa en H. Braam van de Staten alsook de vertegenwoordiger der Surinamers, de heer Th. Simoons.

In de avond maakten de Delegaties ten Gouvernementshuize hun opwachting bij de Gouverneur en de Ministerraad.

Morgenochtend overdracht van het Waterfort

Willemstad. — Tijdens een korte en eenvoudige plechtigheid zal de Commandant van de Mariniers op de Nederlandse Antillen, de Overste Rikkers in tegenwoordigheid van enkele genodigden, het Waterfort officieel overdragen aan het Eilandsbestuur van Curacao.

De heer Juancho Evertsz, Gedeputeerde van het Eilandgebied neemt een enorme sleutel in ontvangst van Overste Rikkers, waarmede de overdracht een feit wordt. Hierna zal Overste Rikkers de overdracht melden aan Commandeur A. van Karnebeek de Commandant Zeemacht Nederlandse Antillen. De gewapende Macht zal met pijpers en tamboers aangetreden staan. Zodra de sleutel overhandigd is wordt de vlag neergehaald. Met slaande trom verlaten dan de laatste troepen het Waterfort en is de weg naar de bouw van het Hotel El Curaçao geheel vrijgemaakt.

Bijeenkomst V.A.M.T.S.

Emmastad. — De leden van de Vereniging van Afgestudeerden aan Middelbare Technische Scholen - Afd. Curaçao worden hierbij herinnerd aan de bijeenkomst welke hedenavond zal worden gehouden in het clubgebouw van de "Shell Golfclub" aanvang 20.30 uur.

Havana. — Voor de ingang van het redactiekantoor van het dagblad "Tiempo en Cuba" is een springbus ontploft. Er werd enige schade, maar geen slachtoffers veroorzaakt.

De toelating van patienten in het St. Elisabeths Gasthuis

Laat ons beginnen de vraag, die tot kop diende van een artikel in de „Beurs en Nieuwsberichten" van gisteren betreffende opname van patiënten in het Hospitaal, en die luidde: „Kent de Amigoe de feiten inzake de toelating van patiënten bij het R. K. St. Elisabeths Gasthuis?" bevestigend te beantwoorden.

Wij weten van de strikte handhaving der financiële voorwaarden voorafgaande aan de opname van patiënten. Wij weten van de bittere noodzakelijkheid, die tot het stellen van deze algemene voorwaarden geleid heeft. Wij weten, dat algemene regels in bepaalde gevallen uitzondering behoeven. Wij weten, dat het Hospitaal in de menselijke feilbaarheid deelt en soms kan dwalen in het oordeel, waar en wanneer zulk een uitzondering geboden is. En wij weten, dat, bepaaldelijk waar het zieken betreft, zulk een feilbaarheid pijnlijker is dan op menig ander gebied.

Maar ook weten wij, dat overal ter wereld, bepaaldelijk ook in alle ziekenhuizen van b.v. Nederland en Amerika, dezelfde financiële voorwaarden even strikt gehandhaafd worden. En ook weten wij van een menigte gevallen, die lijnrecht tegenovergesteld zijn aan dat van de touriste van Piscaderabaai, een geval, dat bovendien niet ad rem is, daar het hier geen opname betrof, doch slechts hulp door een geneesheer, zodat het Ziekenhuis er dus niets mee te maken had. Voor goed begrip diene immers, dat, in tegenstelling met wat de „Beurs" schrijft, het Hospitaal geen staf-medici heeft. Doch daartegenover weten wij ook van het echtpaar Pleyte, dat naar Australië emigreerde en hier geheel zonder middelen aankwam. Wij weten, dat de vrouw ziek was en operatief ingrijpen behoefde, hetgeen door de chirurg gratis werd gedaan, zoals ook de verpleging door het Hospitaal.

Wij weten dit alles evengoed als de „Beurs", wellicht zelfs minder eenzijdig en meer geschakeerd overeenkomstig de werkelijkheid.

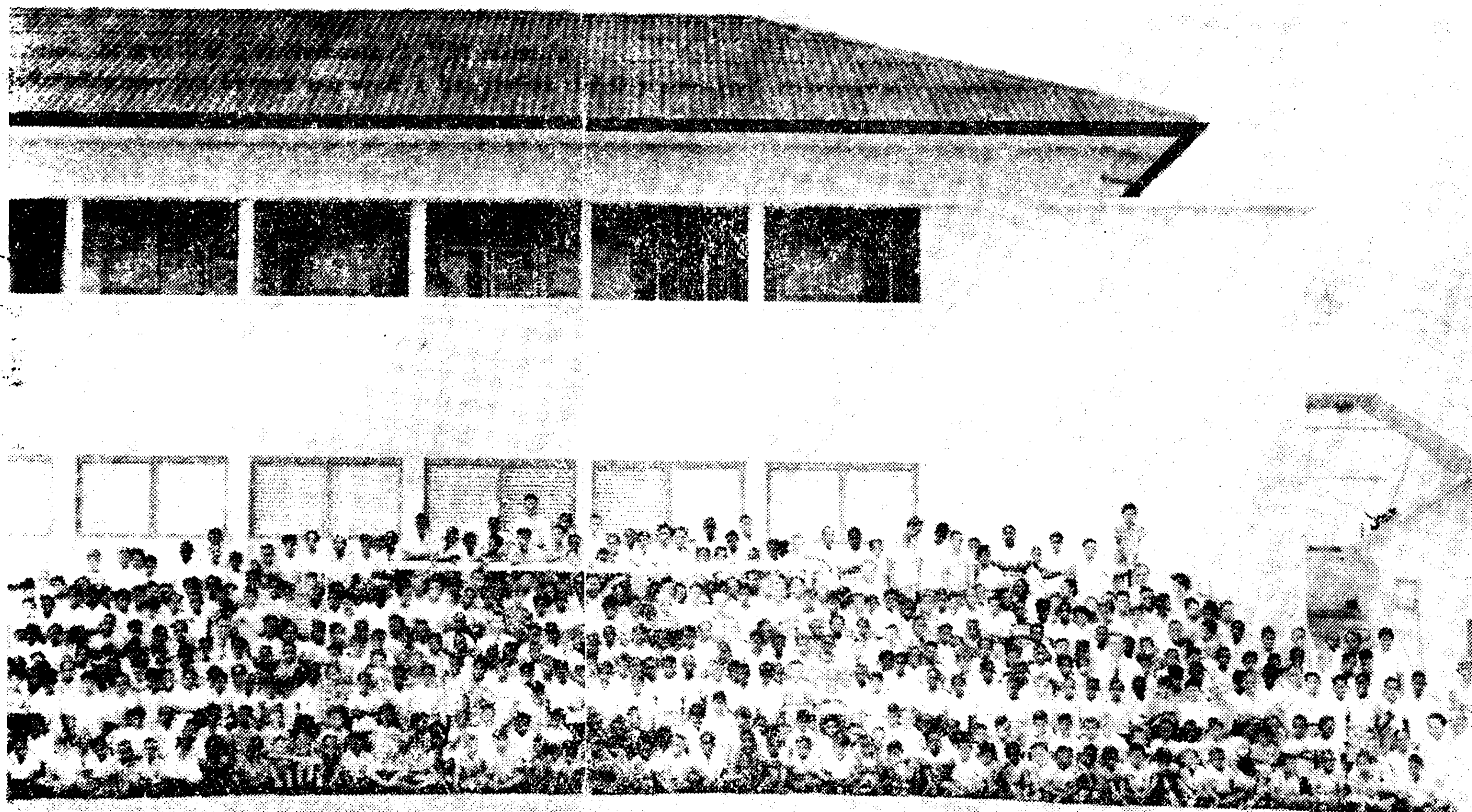
Maar alle menselijke ongelukkige zowel als gelukkige beslissingen in het midden latend, blijft slechts de vraag naar de redelijkheid van het stellen van financiële voorwaarden en van de strikte handhaving daarvan.

De redactie van de „Beurs", die het belang moet begrijpen van een best mogelijke verpleging der zieken van deze gemeenschap en die zich bewust moet zijn van de enorme sommen welk deze heden ten dage vraagt, is, gelijk verschillende alinea's van zijn artikel getuigen, inderdaad niet blind voor de noodzaak van strikte handhaving van financiële voorwaarden, die des te pijnlijker zijn naarmate het hier toch al pijnlijke gevallen van ziekte en bovendien doorgaans belangrijke bedragen betreft.

Wat bedoelt de „Beurs" met zijn klachten over „ijzeren financiële discipline", die merkwaardiger wijze regelmatig zijn woorden van begrip afwisselen, desondanks, dat de harde algemene regel vaarwel gezegd moet worden? Bedoelt het blad, dat het Hospitaal de best mogelijke verpleging moet riskeren, terwille van wat het blad onder barmhartigheid verstaat?

Wij mogen veronderstellen, dat de redactie van de „Beurs" begrip genoeg heeft voor het feit, dat een ziekenhuis — en speciaal een R.K. Ziekenhuis, — waarin een leger van Zusters onbezoldigd werkt, een plaats is, waarin barmhartigheid beoefend wordt in een mate als moeilijk te meten is. Maar ook, dat de moderne ziekenverpleging zijn zakelijke kant heeft, die onwille

(Vervolg zie pag 3)

Gisteren vierden de ongeveer 600 jongens van het Albertus College op Pietermaai het 25-jarig bestaansfeest van hun school. (De eigenlijke datum van het jubileum was 4 januari.) Des morgens woonden de jongens een door hen zelf gezongen H. Mis bij in de kerk te Pietermaai. Daarna werden zij in de school feestelijk getracteerd. Tot slot kregen zij in het Roxy-theater een gevarieerd filmprogramma aangeboden met de film: „Drie jongens en een hond" als hoofdschotel. 's Middags had de feestende jeugd vrijaf. Op de foto 500 van de bijna 600 scholieren op de speelplaats van het jubilerende Albertus College.

Curacaose Athletiek Bond

Programma Athletiek-seizoen 1956

Willemstad. — Wij ontvingen dezer dagen het programma voor het seizoen 1956, van de Curaçaose Athletiek Bond. Het is als volgt samengesteld;

Zaterdag en zondag 28 en 29 april. SCOOLWEDSTRIJDEN voor A. B. en C. Junioren. Donderdag 10 mei. Wangate-tafette. Zondag 13 mei. 1ste Wandelmars. Maandag 21 mei. 5 KM Wegwedstrijd. Zaterdag en zondag 2 en 3 juni. open wedstrijden junioren-dames-heren, waaraan verbonden Verenigingswedstrijd voor heren. Zaterdag en zondag 7 en 8 juli. open wedstrijden junioren-dames-heren, waaraan verbonden Vijfkamp heren. Zondag 22 juli. 2de wandelmars. Zaterdag en zondag 28 en 29 juli. kampioenschappen 1956. Zondag 26 augustus. 3 km Crosscountry RCC Beker. Zondag 30 september. 3de wandelmars.

Nummers open Wedstrijden:

Junioren C : 60 meter hardlopen, ver- en hoogspringen en balwerpen.
Junioren B : 80 meter hardlopen, ver- en hoogspringen en balwerpen.
Junioren A : 100, 300 en 800 meter hardlopen, hoog- en verspringen, Kogelstoten, speer- en discuswerpen.
Dames: 60, 100 en 200 meter hardlopen, hoog- en verspringen, kogelstoten, discus- en speerwerpen.
Heren: 100, 200, 400, 800 en 1500 meter hardlopen, 110 meter hordenloop, hoog- en verspringen, kogelstoten, discus- en speerwerpen, en 4 x 100 meter estafette.

Nummers Kampioenschappen:

Junioren A. B en C. als boven. Dames als boven. Heren als boven plus de nummers 5000 en 10000 meter hardlopen.

Nummers Vijfkamp heren:

Verspringen met aanloop. Speerwerpen. 200 meter hardlopen. discuswerpen. 2n 1500 meter hardlopen. in de volgorde als hier aangegeven.

Piano-concert Harold Martina voor Curom

Willemstad. — De bekende Curaçaose pianist Harold Martina zal zondagavond van 8.15 - 9.15 uur via de Curom een concert geven. Zij die dit concert, dat onder auspiciën van de O.G.E.M. wordt uitgezonden, in de Curom Studio willen bijwonen, kunnen zich voor een gratis toegangskaart met de Curom (tel. 12555 of 12556) in verbinding stellen.

Uitgevoerd zullen worden werken van L. v. Beethoven, Joh. Brahms, Chopin, Debussy, Isaac Albeniz en Enrique Granados.

Stichting Hulp aan Ongehuwde Moeders

Pater Brenneker schrijft ons: Met genoegen wil ik in het publiek antwoord geven op de vele vragen die men ons stelt omtrent de nieuwe Stichting voor ongehuwde moeders.

Wij denken een te bouwen huis geen grotere capaciteit te geven dan 10 à 12. Waarom zo klein? Wel, U moet goed begrijpen, dat het hier om iets nieuws gaat. Wij kunnen niet met zekerheid zeggen hoe de reactie van het volk zal zijn. Noch hoe de meisjes zich in zulk een tehuis zullen gedragen. Noch — en daar komt het vooral op aan — hoe de rehabilitatie zal verlopen.

Waarom ons dan meer zorgen op de hals halen dan nodig is? Bovendien kunnen we met een klein huis beter selecteren. We beperken ons de eerste jaren tot een groepje zeer goed willenden. We wachten de experientie af en zien dan verder.

EXAMENS

Willemstad. — De uitslag van het examen *Vertaler in en uit de Spaanse Taal*, gehouden op Curaçao op 5, 6 en 17 januari 1956, is als volgt:

Geëxamineerd: 1 candidaat, geslaagd 1, de heer M. N. Bakker.

TONEEL "EMMASTAD"

„De nacht van de 16e Januari

Emmastad. — De opvoering van de [illegible] 16 januari doch op 4 februari zal plaats moeten vinden, naar wij vernemen, nog een zeer apart tintje hebben. Met dit stuk namelijk zal mevrouw Branca Erkelens, die in talloze toneelstukken en revues op Asiento's planken stond, haar toneel-afscheid van Curaçao nemen, aangezien zij in juli a.s. zal repatriëren.

Greep in bringamosa

W'stad. — Op de steenbrekerij op Hato had een zekere R. E. met zijn hand in een Bringamosa plant gegrepen, waardoor hij onwel werd. Hij werd naar het hospitaal overgebracht.

Baldadige jeugd

W'stad. — Gisteravond werd de Mobiele Brigade naar de Bahamaweg gealarmeerd, alwaar de baldadige jeugd bezig was met het vernielen van de straatverlichting. Bij aankomst van de Mobiele Brigade waren de deugnieten reeds verdwenen.

Het ontslag hoofd veterinaire dienst

Willemstad. — Gistermiddag heeft Mr. B. Immerzeel in zijn hoedanigheid van Rechter in het Ambtenarengerecht zitting gehouden op Aruba voor de behandeling van de zaak Sutmöller tegen het Eilandgebied Aruba.

Namens de klager verscheen Mr. Dr. G. van Ginsbergen, juridisch adviseur van de Algemene Nederlands Antilliaanse Ambtenarenbond. Als raadsman voor het eilandsbestuur trad op Mr. P.P.C. van de Voort. Op verzoek van de Rechter verscheen de Gezaghebber Mr. L. C. Kwartsz voor het geven van inlichtingen. De zitting werd bijgewoond door de heer van Hoorn, bestuurslid van de afdeling Aruba van de Algemene Nederlands Antilliaanse Ambtenarenbond. Na afloop van de pleidooien bepaalde de Rechter de uitspraak op 8 februari 1956.

De zaak gaat over de kwestie, of ambtenaren, die voor vijf jaar zijn uitgezonden, tussentijds ontslagen kunnen worden. Verder speelt in deze zaak een rol de omstandigheid, dat ambtenaren in tijdelijke dienst plegen te worden aangenomen, alhoewel de wettelijke bepalingen een vaste aanstelling eisen.

Oud C.P.I.M.-er De Neef vertrokken

Willemstad. — Na een verblijf van twee maanden op de Antillen is gisteravond met het ms "Oranjestad" de heer De Neef vertrokken. De heer de Neef is oud-CPIM-er en heeft van 1927 tot augustus 1946 op Curaçao bij de C.P.I.M. gewerkt.

In Nederland heeft hij nu een machinefabriek opgericht die het aardig doet. Er wordt o.a. veel gewerkt voor de Shell. Zo wordt momenteel een 32.000 tons tanker afgewerkt door de Machinefabriek van De Neef.

De kranige 65-jarige directeur heeft hier op Curaçao nog vele vrienden. Bij de C.P.I.M. heeeft hij indertijd det trommel 16 gebouwd.

Op de "Oranjestad" waren vele vrienden en kennissen gekomen om de vertrekkende De Neef vaarwel te zeggen. Wij zagen o.a. ook de manager van Piscaderabaai Club, die de heer De Neef en zijn echtgenote twee maanden als gast heeft gehad.

Wij roepen het echtpaar De Neef een prettige reis toe.

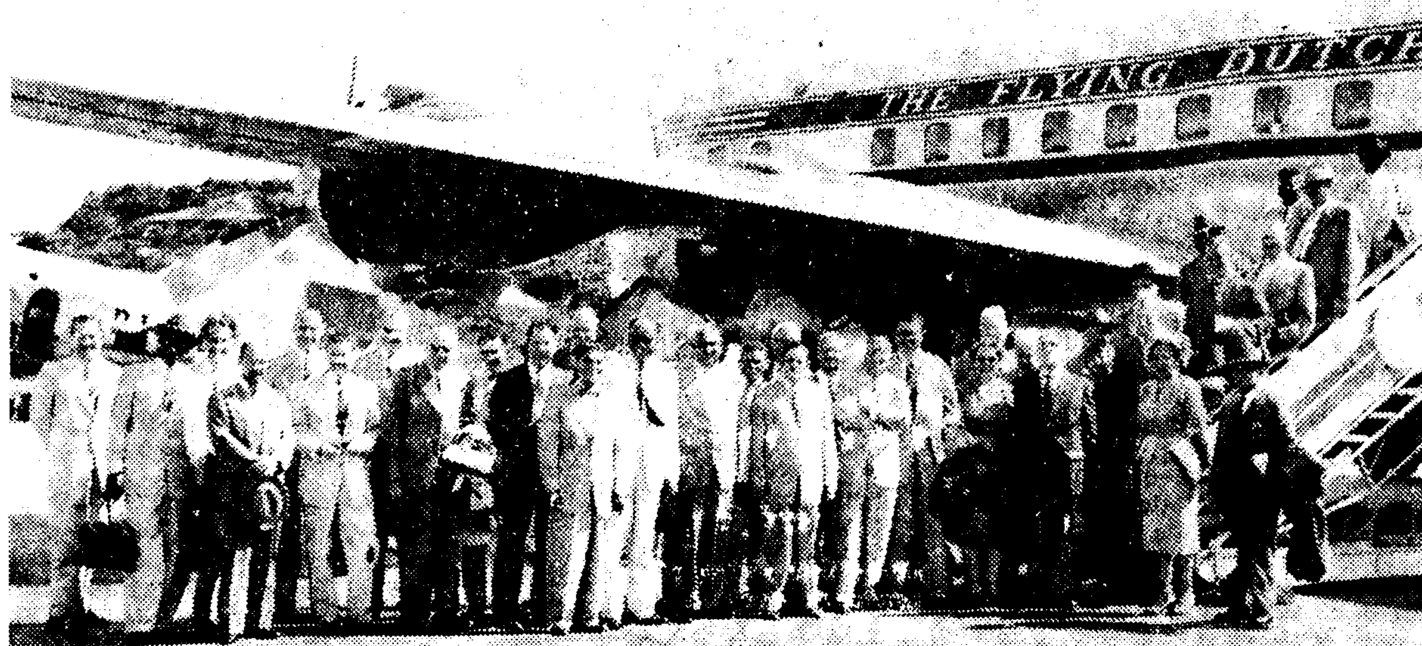
Liep tegen auto op

W'stad. — Gistermiddag liep de zeeman P. C. op de hoek Rouvilleweg-Brionplein tegen een pickup bestuurd door A. V. op. De oorzaak ligt in het feit dat de zeeman niet op het verkeer lette. Hij kwam er met een grote scheur in zijn broek van af en werd naar zijn schip overgebracht.

Gezellig entre nous van de leden der Surinaamse delegatie met de Surinamers van Suffisantdorp. Landgenoten onder elkaar. De stemming was opperbest.

(Zie verslag pag. 1)

Groepsfoto, genomen bij de aankomst op Plesman Luchthaven van de Nederlandse en Surinaamse Parlementaire Delegaties.

De toelating van patienten...

(Vervolg van pag. 1)

van de goede verpleging zelf ten strengste geurgeerd moet worden, hoe onsympathiek dit vaak — speciaal op dit bijzondere terrein — ook moge zijn.

De barmhartigheid leeft in het Hospitaal op de eerste plaats, daar waar ze wezenlijk thuis hoort, d.w.z. achter de deur. En al mag ze niet ontbreken ervóór: toch is daar de plaats, waar de zakelijkheid de hoofdtoon voeren moet, en indien het Ziekenhuis in zijn schulp zou kruipen voor tiraden als gisteren in de „Beurs" verscheen zou het de ziekenverpleging zelf op losse schroeven zetten.

Het is dan ook te hopen, dat het Sint Elisabeths Gasthuis, ondanks de fouten die het wellicht maakt en ondanks de gefronste wenkbrauwen van verdedigers der barmhartigheid, zich niet zal laten verleiden tot zulk een fatale zwakheid.

LEZERS LUCHTEN HUN HART

Klacht over niet opname van „Ingezonden Stukken"

Het schijnt, dat de „Beurs" zich de laatste dagen specialiseert in onjuist berichtgeving en ongemotiveerde kritiek.

Vorige week hadden wij het onjuiste weergeven van een incident gedurend een voetbalwedstrijd; daarna kregen wij het onnodig opblazen van een kwestie over de Havenarbeiders Vereniging en nu braakt de „Beurs" haar gal uit over het St Elisabeth Hospitaal.

Een blad is natuurlijk vrij kritiek te leveren, doch moet ook te allen tijde bereid zijn de bekritiseerde de kans te geven haar van antwoord te dienen. Denk niet, geachte lezer, dat, indien u eens iets schrijft tegen een verslag in de Beurs, dat dit stuk dan in deze krant wordt opgenomen, maak gerust een extra copie voor een andere krant.

De vorige week is mij een staaltje overkomen, dat getuigt van „angst voor kritiek" bij de „Beurs-redactie".

Vrijdagavond werd door mij aan een lid van de Beurs-redactie een ingezonden stuk overhandigd met het verzoek tot plaatsing en liefst de volgende dag. Diezelfde avond overhandigde ik ook aan een employee van de „Amigoe" een copie van het stuk, doch de praktijken de Beurs-redactie kennende verzocht ik hem dit direkt te plaatsen aangezien ik wist, dat de „Beurs" mijn stuk direkt naar de prullemand zou verwijzen, aangezien dit betrekking had op een verkeerde berichtgeving in de krant.

De „Amigoe", ofschoon uit zes pagina's bestaande, had geen plaatsgebrek, doch de Beurs van 8 pagina's waarschijnlijk wel. Mijn stuk is nooit meer geplaatst.

Ik zou de „Beurs" de raad willen geven, dat, indien zij doorgaat met onnodige kritiek en foutieve berichtgeving, haar pagina's **uit te breiden tot 16** om alle ingezonden stukken tegen haar gericht, te kunnen opvangen. Of kent men bij de „Beurs"-redactie het spreekwoord: **„Wie kaatst, moet de bal verwachten"**, niet?

G. A. de Jongh

(Naschrift. — Het is niet de gewoonte, dat in een krant ingezonden stukken worden opgenomen, die gericht zijn tegen een andere krant. Waar inzender zich er echter over beklaagt, dat hij bij een bepaald ander blad geen gehoor krijgt, hebben wij gemeend zijn klacht te moeten opnemen.)

Hoofdagent Hoks naar Nederland

Willemstad. — Hedenmorgen om 00.01 uur voer het KNSM-schip "Oranjestad onze haven uit met een bekend stadgenoot aan boord, die voorgoed naar het kleine landje aan de Noordzee terugkeert, na een lange diensttijd op Curaçao.

Het is de heer Hoks die dezer dagen afscheid nam van het Politiekorps en nu huistoe reist. Gisteravond waren vele vrienden en chefs, waaronder de Hoofdcommissaris Van 't Hof, de Commissaris G. J. Botterweg en Hoofdinspecteur de Jager, naar het passagiersschip gekomen waar in de gezellige salon de bekende politieman de laatste handdruk werd gegeven. De heer Hoks en familie wensen wij een prettig pensioen en een rustige tijd in Nederland toe.

WEST-END
„The Violent Men"; 19.00 en 21.00 uur
CINELANDIA
„Run For Cover"; 19.00 en 21.00 uur.
ROXY
„Mister Roberts"; 19.00 en 21.00 uur.
CARIBE
„Mdlle Nitouche"; 20.00 uur
REX
„Los Condenados"; 20.00 uur.

‚Massacre Canyon", 20.00 uur.

„Fireman seved my Child"; 19.00 uur.

Londen. — Het orgaan van de Britse Labour-partij "Daily Herald" meldt, dat Engeland het aantal vliegtuigen "van de eerste linie" zal beperken om de defensiebegroting van 540 millioen pond sterling te verminderen met 50 millioen pond.

Guatemala. — Bij een traditionele pelgrimstocht naar het beeld van de "zwarte Christus" op de grens van Guatemala en Honduras is een bus met pelgrims in een ravijn gestort. Het gevolg was tien doden en dertig gewonden.

De „doorsnee-Israëliër" bestaat niet

Het nieuwe Zion vormt smeltkroes van vele nationaliteiten

JERUZALEM. Hier is een man. Hij is waarschijnlijk alleen bekend voor God. Hij draagt een tropenhelm en hij sleept met twee koffers, terwijl hij onder zijn arm een zak met onbekende inhoud geklemd heeft. Ge ziet hem hier dagelijks in de straten van Jeruzalem. Op de Zionsberg of in de Duitse wijk. Ge ziet hem van maandag tot zaterdag. En altijd draagt hij die koffers en die zak. Hij loopt gebogen en een weinig onzeker, alsof hij elk ogenblik ergens over zal struikelen. Waarschijnlijk is er niemand, die weet van waar hij komt; waarschijnlijk is er niemand, die weet waarheen hij gaat: van maandag tot zaterdag. De man zelf ook niet. Maar soms staat hij plotseling stil en wendt zich tot een voorbijganger. En hij schreeuwt in gebroken Duits, dat niemand verstaat. Hij zegt dingen, die men niet begrijpt, maar waarvan men wel vermoedt wat ze beduiden. Maar één ding is zeker: hij is niet normaal. En daarbij laat men maar in het midden of dit een plezierige ontdekking is. De man zelf weet het niet. Hij loopt van maandag tot zaterdag. En zondags rust hij. Dat bewijst alleen al, dat hij niet normaal is. Hier rust men op zaterdag, op de Sabbat.

Een verkenningsreis door Israël
door
LEO J. DERKSEN
II

De dokter uit Berlijn en de vrouw uit Polen

Een Ma'abara of opvangkamp voor pas aangekomen immigranten. Meer dan 100.000 mensen leven in dergelijke voorlopige woonplaatsen.

Stroom van immigranten

Er is nog een ander verhaal te vertellen. Gesteld, dat ge op zekere dag in slaap valt. En dat ge maar blijft slapen en slapen, gelijk Doornroosje. Gesteld dat ge wordt wakker gekust al of niet door een Prins of Prinses. Ge zoudt dan de wereld om u heen veranderd vinden. De bevolking van uw stad was verdubbeld. Iedereen die u ontmoette, op straat, in de winkels of waar dan ook, was een volkomen vreemde geworden. U hoorde om u heen nieuwe en nooit gehoorde talen spreken; u zag kleren die u nooit eerder gezien hebt. Er zaten Marokkanen op uw stoep voor de deur en Panamezen en Roemenen. En ze aten voedsel, dat u volkomen onbekend was. En ze zongen hymnen die u nooit eerder had gehoord. Ge zoudt denken dat ge, gelijk die man met zijn koffers, niet normaal was. Maar toch is dit het, wat hier in Israël, in een tijdsbestek van 3,5 jaar is gebeurd. Want hier is een „Wet van Terugkeer". En deze wet zegt, dat Israël voor elke Jood toegankelijk is. Dus ook voor de Zuid-Amerikanen. En ook voor de Marokkanen. En het doet er niet toe, of ge dit prettig vindt of niet. Het is een fundament, waarop acht jaar geleden de Staat Israël werd gesticht. Het is het principe van de staat. En dit principe heeft van Israël een kookketel gemaakt waarin 74 verschillende mentaliteiten, talen en levenswijzen worden omgekookt tot één. Maar dit proces is voorlopig nog niet ten einde. Het principe blijft nog steeds gehandhaafd en de Joden stromen nog steeds van de vier hoeken van de aarde het nieuwe Zion binnen. Om te kijken of het wat is. Of om er te blijven. Dit betekent ook, dat van vier hoeken van de aarde mannen binnenstromen als deze man, wiens verstand waarschijnlijk ergens onder de beulshanden van een naziknecht is blijven liggen. Het betekent ook, dat van de vier hoeken van Moeder Aarde de kreupelen, de zieken, de chronisch invaliden en de maatschappelijk volkomen onvermogenden, over de drempel van het Heilig Land stappen, om hier een nieuw leven te beginnen.

Het is het principe van de staat Israël. Een mooi principe, van ontvangen zonder onderscheid. Maar een principe, dat de regering voor tientallen moeilijkheden plaatst.

Sinds 1948 en tot eind 1951 kwamen er in totaal 684.275 Joden naar het Beloofde Land. Dit betekent, dat er per uur 23 immigranten voet aan wal zetten. Drie-en-een half-jaar achtereen **en dag en nacht. En zij verdubbelden de bevolking. Zij kwamen in hoofdzaak uit kampen van verplaatste personen uit Duitsland, Oostenrijk en Italië. Zij kwamen ook uit 74 verschillende landen en uit alle vijf werelddelen. In 1952 liep de immigratie een weinig terug, omdat de meeste Joden uit Yemen en Irak reeds waren verdwenen, terwijl Polen, Roemenië, Tsjechoslowakije en Hongarije hun grenzen gesloten gingen houden. Maar in dat jaar kwamen er nog 23.375 en in het jaar 1954 waren het er 10.350, zodat van '48 tot '54 niet minder dan 718.000 Joden terugkeerden naar het Nieuwe Zion. Voor deze 700.000 Joden moesten werk en huizen gevonden worden. Negen en veertig procent van hen was beneden de veertien jaar of boven de 45 en dus een klein gedeelte bestond slechts uit werkkrachten. En** niet alleen uit leeftijdsoverwegingen, maar ook, doordat een groot deel leed aan chronische invaliditeit, zoals de Joden uit Europa, terwijl die uit Afrika en het Nabije Oosten soms besmet bleken met allerlei streekziekten. De Joden uit de Oriënt sleepten ontzaglijk grote gezinnen achter zich aan en bovendien waren zij nog de dragers van het onprettige idee, dat de vrouwen dienen te werken en zij, ergens onder een boom, de pijp moesten roken.

Wat zal het nieuwe land haar brengen? En zo juist in Israël aangekomen immigrante, wachtend op haar koffertje.

Het gevolg hiervan was dat het Gouvernement hier na een zorgvuldige selectering en berekening slechts 37 procent overhield, die voor de ontwikkeling van het land van belang waren. Al deze 718.000 zijn echter opgeslorpt door de menslievende moloch die Israël heet.

Dr. Teuerbacht uit Duitsland en mr. Salomon uit Amerika, professor Bumke uit Oostenrijk en David Herber ergens uit Afrika. Israël is een cosmopolitisch land, waarin een ieder eigenlijk een vreemdeling is, waardoor niemand een vreemdeling is. Want neem 74 verschillende mensen uit 74 verschillende landen en breng ze bij elkaar; bij hen zal niemand zich eenzaam voelen. Neem een land dat voor de helft praktisch woestijn is en voor de andere helft een dor en schijnbaar troosteloos gebied en sleep daarheen 1 miljoen mensen uit alle delen van de wereld en ge hebt een Israël. Maar ge hebt het niet helemaal. Want hier ervaart ge de diepste achtergrond van dr. Teuerbachts aanwezigheid; hij wil vrij zijn. Hij vertelt het u en hij brengt met het vuur van zijn enthousiasme het begrip van zijn verlangen op u over.

Hij is smal en tenger, deze dr. Teuerbacht. Hij was chirurg in een Berlijns ziekenhuis en hij had een vrouw met vier kinderen. Vier blonde, glimlachende kinderen, drie jongens en een meisje. Hij toont mij de foto. Dit was Greta, ze was vier, dit was Fritz en dit Heinrich en dit Rudolf. En Rudolf was negen en hij speelde heel goed piano. En de vrouw op de achtergrond, dat was zijn vrouw. Zij heette ook Greta en ze moest de liefste vrouw ter wereld zijn geweest. Weet u daar iets van? En dr. Teuerbacht kijkt met een glimlach in een diepte die ik niet vermoed. Een diepte van barakken en gaskamers. In 1937 gingen zij naar Auschwitz. En Rudolf werd verbrand op Kerstnacht. En dr. Teuerbacht en Greta moesten het zien. Rudolf speelde geen piano meer. Greta en de rest van de kinderen kwamen om in de gaskamers. Een jaar later. En alleen dr. Teuerbacht beleefde het wonder dat hij kon ontsnappen en in 19[illegible] in Israël voet aan wal zette. Dr. Teuerbacht kijkt naar de foto in zijn hand; vier glimlachende kinderen en de liefste vrouw ter wereld. „Waarom", zegt hij, „waarom deden zij dat? Ze hadden nooit iemand kwaad gedaan? Wat heeft de wereld tegen ons?"

Hij is hier in Israël, in zijn eigen land. Het is op zijn eigen grond en er is niemand die hem haat. Maar kinderen heeft dr. Teuerbacht niet meer. En ook geen vrouw. Hij heeft alleen nog de foto, als een brandend vraagteken naar het waarom van dit leven en dit einde.

Hier, in Israël, is dr. Teuerbacht niet alleen. Want iedereen die hier op straat loopt heeft zijn verleden. En het verleden van een Jood is gegaan door tientallen programs, door moord en gaskamers. Ge spreekt met een vrouw uit Polen, die in 1937 de wijk nam naar Israël. Ge vraagt haar of zij gelooft, dat dit Israël de verwezenlijking is van de Profetieën van Amos, van Jesaja en Elias. En zij zegt: „Waarom namen de Duitsers kinderen van twee maanden en sloegen die dood?" En zij toont u een album met foto's van jonge meisjes, van jonge sterke kerels. En zij zijn dood, vermoord. Waarom?

Ge zijt geen Jood en ge staat aan de andere kant. Ge tracht alleen iets te begrijpen van datgene wat er in deze mensen omgaat, en is omgegaan, voordat zij hierheen kwamen. En ge denkt plotseling: Ik zit hier in een land van enkel Joden. Zij zijn gekomen van alle vijf werelddelen, van alle vier hoeken van de wereld. Iedere man is een ander; iedere vrouw is een ander. Maar ik ben geen Jood. En als men vraagt aan u: „Waarom heeft de wereld ons altijd vervolgd?", dan komt er iets van schaamte; ge begrijpt het niet; ge weet het niet. Want op hetzelfde ogenblik ervaart ge, dat er hier niets blijkt van het denigrerende begrip, dat onbewust altijd in het woord „Jood" moet hebben gescholen. Ge ziet hen plotseling als een volk, als het volk van Israël, dat jong is in het heden en oud in het verleden. En dat van alle kanten van de wereld hierheen is gekomen, omdat het geloofde en omdat het vertrouwde. En de vrouw uit Polen onderbreekt uw gedachten en zij wijst naar een man: „Kijk hij komt uit Rusland." En zij wijst naar een andere man: „Hij is van Roemenië en hij uit Oostenrijk. En het meisje dat daar zit komt uit Algiers. En ieder van ons bracht zijn eigen taal met zich mee. Zijn eigen mentaliteit en zijn eigen geloof. Maar één ding hebben wij gemeen: de hoop

Wat de profeten betreft" zegt deze vrouw, „mijn moeder vertelde mij over dit land, dat het van ons was. En zij had het van haar moeder. En ik vertelde het tegen mijn kinderen. Ik heb altijd geweten, dat ik eens hierheen zou terugkeren. Ik weet niet waarom: ik voelde het. Want eens moest er een tijd komen dat de Jood zich niet langer meer zou laten slaan. Dat hij zou gaan vechten en overwinnen."

En plotseling denkt ge opnieuw: Dit is het land van de Joden, die **van overal zijn gekomen. En ineens is** er een verwondering, want hoe was het mogelijk, dat de Joden in 1948 zonder één wapen, zonder één vliegtuig en volkomen ongeorganiseerd een oorlog wisten te winnen tegen zeven landen?

Een handvol Joden tegen veertig miljoen Arabieren waarvan 'n gedeelte de akkers in de steek liet en de vlucht nam voor nauwelijks één miljoen, uit kampen herrezen mensen. Alleen door de hoop, de moed en het vertrouwen.

Dit is het ook wat de Joden tezamen houdt. Dit is ook de verklaring van de buitengewone democratie, die hier in Israël heerst; zij zijn bondgenoten in het meest Oude Verbond, dat er te bedenken valt. Elk van hen, zoals zij hier in de steden en dorpen werken en leven, heeft zijn eigen historie. En het is voor een vreemdeling bijna onmogelijk, deze historie volkomen te begrijpen. Elk van hen heeft zijn eigen verhaal. Een verhaal, dat begint in Afghanistan, in Mexico, in India of Indo-China en dat eindigt ergens in de verlaten vlakte van de Negeb. Of daar opnieuw begint......

En hier, in Jeruzalem. loopt een man. Hij sleept met koffers en een zak. En niemand weet vanwaar hij komt en waarheen hij gaat. En soms begint hij te roepen in gebroken Duits. Hij wandelt van maandag tot zaterdag. En zondags rust hij. Daarom is hij niet normaal. Waarschijnlijk is hij alleen voor God bekend. Maar hij is een Jood en hij heeft zijn verhaal. Hij is een van de 718.000; vertelt u mij: waarom?

Deze 718.000 Joden, die van alle plaatsen van de wereld hierheen waren gekomen en de duizend, die nog elke maand aan de poort van het Nieuwe Zion kloppen, moesten worden voorzien van huizen, van werk van kleding en voedsel. Zij werden ontvangen door de Jewisch Agency en werden getransporteerd naar ontvangstcentra. Hier moesten zij wachten, tot [illegible] er werk voor hen was gevonden. De meesten van hen waren ten zijn to[illegible] in een of ander vak [illegible] zij zaten jaren in deze kampen en wachtten en wachtten.

Sommigen van hen zitten er nog. Zij [illegible] houten tenten. Zij kijken naar de zon. Zij drinken en ze roken. En ze wachten. Er wordt gezorgd voor hun voedsel en voor hun kleding. En ze hebben het best. Ze willen niet meer weg en verkiezen de bedompte atmosfeer van houten of zeildoeken barakken boven een behoorlijk huis, waar zij voor zich zelf moeten zorgen. De meesten van hen komen uit het Oosten en ze hebben hun mentaliteit meegenomen naar Israël.

In 1950 ontstond een nieuw soort kamp. De Israëliers noemen het de Ma'abara. Er zijn nu nog tientallen Ma'abarot in Israël. Daarin leven 23.123 families en 4093 ongehuwde personen. In totaal zijn het er 100.505, die in deze kampementen een onderdak vinden. Het betekent bijna 10 procent van het aantal Joden in Israël.

De Ma'abara is gebouwd in de onmiddellijke nabijheid van werkobjecten. Zij bestaat uit houten, zinken of zeildoeken tenten van nauwelijks drie meter in het vierkant, waarin families van soms zeven tot acht kinderen wonen. In de Ma'abara is iedereen op zichzelf aangewezen, moet hij zijn eigen kleding verdienen en zijn eigen voedsel.

Op deze wijze werden de Oosterse Joden, die nog steeds het geheiligde spreekwoord „Liever lui dan moe" in hun vaandel meevoeren, gedwongen te werken en zich aan te passen.

De bewoners van de ontvangstkampen gingen over naar de Ma'abara, waar zij hun gevoel van eigenwaarde konden uitleven in 'n activiteit. Sommigen van hen bleven achter; het waren de invaliden en de psychisch onmogelijken. En zij kijken naar de zon en wachten. Zij weten niet waarop.

Er wordt vaak beweerd, dat emigratie geen eenvoudige taak is. Maar de Jood, die naar Israël emigreert, vindt hier een wereld, waarin hij, wil hij slagen, slechts één ding kan doen: vergeten wie hij was en hoe het was.

Want stelt u voor dat u komt uit de 20ste eeuw, dat u komt uit Parijs, waar u de slager vroeg om vooral het vet van het vlees te snijden en waar u driemaal daags een bad nam. En u belandt in een Ma'abara, tent 12, rij 7. En uw buurman van de hoek is een Aziaat, die nog steeds leeft in de vijftiende eeuw. Die met zijn handen het vreemdste voedsel eet; en die zich niet wast en die opium schuift en droomt over een of andere Aziatische hemel. Hij woont vlak naast u, maar ge kunt hem niet verstaan. En uw buurman aan de andere kant komt uit Algiers en ge kunt hem niet verstaan. Want men spreekt 74 talen en men heeft 74 verschillende ideeën omtrent het leven en de zin daarvan. Maar uw beide buurlieden zijn uw landgenoten. U hebt ze nooit gezien, maar ze zijn Joden en ze behoren tot uw volk. Het is zeker — als u droomt — dat u over Parijs zult dromen. In die Ma'abara zult ge de laatste restanten stof van Parijs en uw vroegere leven uit u zelf moeten wegvegen. Tot ge Hebreeuws hebt geleerd. Tot uw buurman Hebreeuws heeft geleerd. **Want Hebreeuws is hier de** nationale taal waarmee ge uit de voeten kunt.

Een schoenpoetser in een van de straten van Jeruzalem.

De „Sabra's"

Intussen zullen er generaties over heen gaan, voordat er gesproken kan worden over de „doorsnee Israëliër" als zulk een mens ooit bestaat. Deze 74 verschillende mentaliteiten uit alle delen van de wereld moeten worden herongevoed en gebundeld. Een typisch voorbeeld van de huidige Israëliër is de man of vrouw, die hier in Israël geboren is, uit reeds eerder geïmmigreerde Joden. Zij zijn Jood, maar hebben nooit dit Jood-zijn gevoeld zoals zij, die in „ballingschap" leefden. De mentaliteit van deze eersten onderscheidt zich van die van de andere Joden door een veel grotere vrijheid in hun optreden. Zij zijn Jood, maar Jood in 'n land, waar de Joden altijd werden aanvaard als een natuurlijk iets. En zij weten niets van het Jodenvraagstuk en niets van de Jodenvervolging. Ook in hun uiterlijk zijn zij anders. Over het algemeen zijn zij grof, zwaar en blond. Maar onder deze nogal robuste verschijning draagt deze Israëliër een bijzonder gulhartige mentaliteit. Zij worden hier „Sabra's" genoemd, naar de vrucht van de gelijknamige cactus, waarvan de schil hard en stekelig, maar de vrucht zoet is. Deze naam is het symbool van het nieuwe Joodse type, dat hier, uit de vroeger geïmmigreerde Joden, is geboren.

Opvangcentra

Uit de kookpot van Israël zal t.z.t. echter een Israëlisch volk geboren worden, gevormd uit de cosmopolitische geest van 74 verschillende nationaliteiten. Want er is een wet die voor elke Jood de poorten van het land openhoudt. Maar dit zal nog generaties duren. En voor het zover is, blijft hier die man, in Jeruzalem. Hij sleept met twee koffers en een zak. Niemand weet vanwaar hij komt en waarheen hij gaat. En hij is niet normaal.

Eigenlijk is hij een zielige figuur, maar hij is een typische figuur van het huidige Israëlische volk, dat bezig is zich op te richten vanonder het juk, waaronder het eeuwenlang heeft geleefd.

Een immigrant uit Afghanistan aan de arbeid. In Israël zijn vierenzeventig nationaliteiten vertegenwoordigd.

Een immigrant uit het Oosten: de 73-jarige Yushaf Parscha, wiens wieg in Perzië stond.

Nieuws uit de wereld der gewijde muziek

's-Gravenhage. — Nieuws uit de wereld der gewijde muziek. — Naar „Musica Sacra", een tijdschrift voor kerkmuziek, meedeelt, zal het muziekarchief „[illegible] blockfluyt" te Utrecht zijn zaak aanzienlijk uitbreiden en moderniseren. Het heeft het pand Oudegracht 305, waarin het sinds 1938 gevestigd is, aangekocht en gaat dit in verschillende stadia verbouwen.

De winkelruimte zal worden vergroot, er zal een toonkamer voor clavecymbels, spinatten, gamba's, vedels, Orff-slaginstrumenten, enz. worden ingericht, waarin men ook gramofoonplaten kan beluisteren en er zijn zelfs plannen voor het scheppen van een concert-ruimte in een der gewelven van het oude gebouw. Ook de aura blokfluiten-werkplaats zal in het pand worden ondergebracht.

AMIGOE-FILM

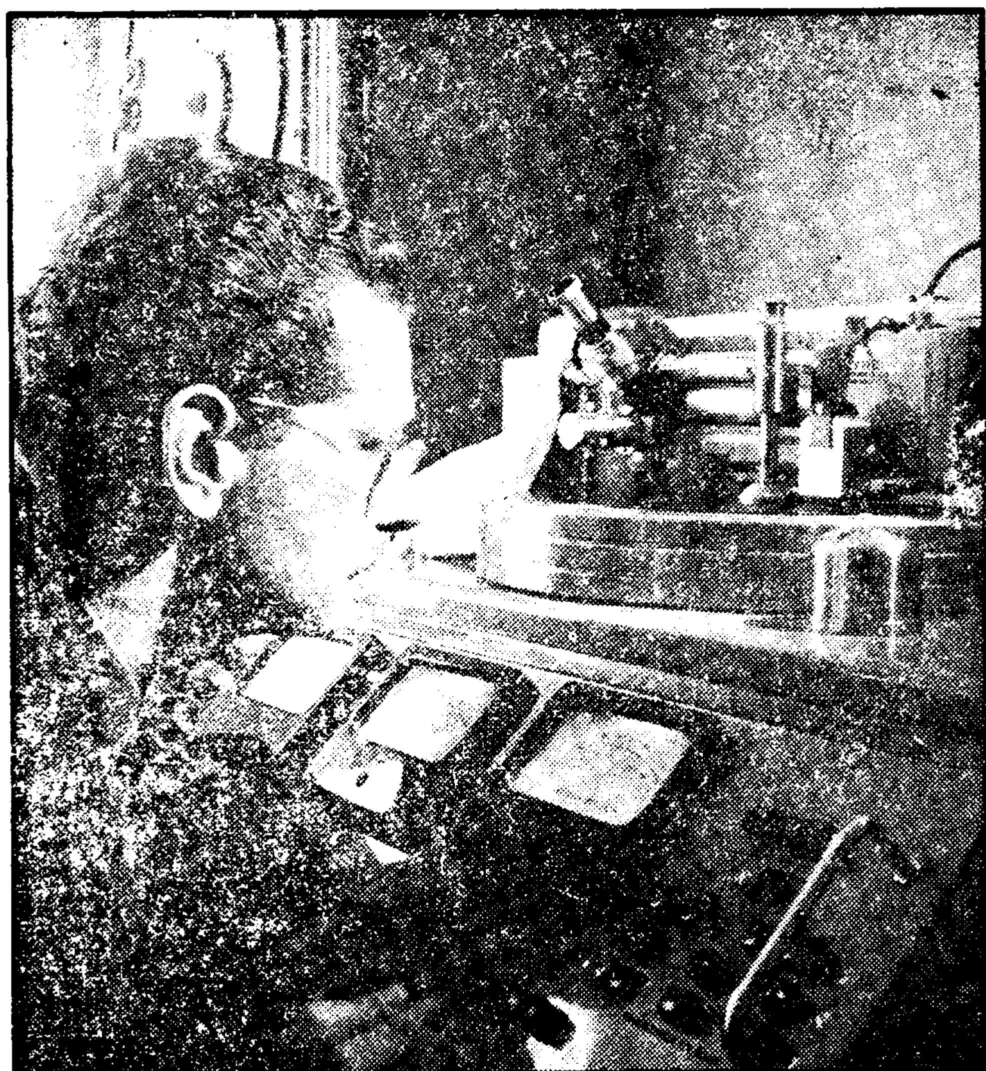
1943
1944
1945
1946
OLD
TANKS
NEVER
DIE

Arsenicum en radio-activiteit

De Franse professor Lannie heeft het denkbeeld geopperd om radio-activiteit te gebruiken bij het onderzoek naar mogelijke arsenicumvergiftiging. Zoals bekend heeft arsenicum, dat via voedsel of drank het lichaam binnengekomen is, de neiging zich te verzamelen in het haar of de nagels. Waar de haargroei ongeveer anderhalve centimeter per maand bedraagt kan door vaststelling van de hoogte waarop eventueel arsenicum zich in het haar bevindt, nauwkeurig het tijdstip van toediening worden bepaald. Bij kleinere hoeveelheden is dit echter op chemische wijze niet gemakkelijk vast te stellen. Volgens prof Lannie zou men echter het arsenicum, door blootstelling van de haren aan een atoomreactor radio-actief kunnen maken, waarna met behulp van een meetinstrument de juiste hoogte gemeten kan worden.

VADER - MOEDER - ZOON - PLAAT

De geheimen der grammofoonplaten-industrie

In het „cutting-centre” wordt, via een genieus apparaat, de muziek van de „tape” overgebracht op een lakplaat.

(Van een correspondent in Nederland)

Na de oorlog is de populariteit van de grammofoonplaat zeer toegenomen. En dat geldt niet alleen de „lichte” opnamen, maar wel degelijk ook de klassieke. De „uitvinding” van de langspeelplaat, die meer muziek en beter klinkende muziek bracht, zal daaraan bepaald niet vreemd zijn geweest. Ook Nederland heeft sinds enkele jaren, zoals men weet, een eigen grammofoonplaten-industrie: die van Philips in Baarn. Men spreekt er wel van de grammofoonplaten-fabriek. Maar na ons bezoek aan het instituut zijn wij eerder geneigd te spreken van een werkplaats, waar men met grote eerbied en vooral grote vakmanschap grammofoonplaten „ontwikkelt”. Tussen het moment van de opname in de studio en het glorieuze ogenblik dat in de schellak of plastic „verpakte” muziek voor het eerst via de grammofoon tot klinken wordt gebracht, is er zo het een en ander gebeurd en hebben velen al hun vakmanschap ter beschikking gesteld om het resultaat zo goed mogelijk te doen zijn. Het gaat er om levende muziek zo te vermenigvuldigen, dat zij, wanneer zij de luisteraars via de grammofoon bereikt, zo natuurgetrouw mogelijk in de oren klinkt. En men heeft het in dit opzicht een heel eind gebracht.

Hoe maakt men een grammofoonplaat? Wij trachten deze wellicht velen interesserende vraag in dit artikel te beantwoorden. Het begint dus met de opname in de studio, waar ter wereld die zich dan ook bevindt. Zij wordt vastgelegd op een magnetofoonband, ook wel „tape” genoemd. Deze „tape” nu wordt in de grammofoonplatenfabriek gebracht naar het zogenaamde „cutting-centre”, waar men de muziek overbrengt op een lakplaat. Dat klinkt zoals het staat vrij eenvoudig, maar er is een bijzonder verfijnde apparatuur — bediend door mensen die hun vak tot op het been verstaan — voor nodig om die ingrijpende bewerking te doen slagen. Op een snijmachine wordt de lakplaat vervolgens voorzien van een groef, die de muziek van de magnetofoonband gemoduleerd spiraalgewijs volgt. Zij is uiteraard bijzonder teer van constructie en zij moet dus worden versterkt. Dat wil zeggen: de lakplaat wordt langs chemische weg verzilverd, ongeveer zoals men een spiegel verzilvert. Vervolgens wordt zij verkoperd in een galvanisch bad. Op de uiterst dunne zilverlaag laat men dus koper aangroeien. Dan volgt een beslissende bewerking: men scheidt de lakplaat van de aangegroeide koperen schijf. De chemisch aangebrachte zilverlaag laat los van de lakplaat en is met de aangegroeide koperlaag een geheel geworden.

Deze koperschijf met een zilveren „gezicht” is het negatief, men spreekt ook wel van „de vader”. Het gaat dus om een afdruk van de lakplaat. Waar de lakplaat „groeven” vertoont, heeft het negatief „rillen”. Bij de lakplaat worden groeven gesneden in een vlak; bij het negatief liggen echter de rillen op een verdiept veld.

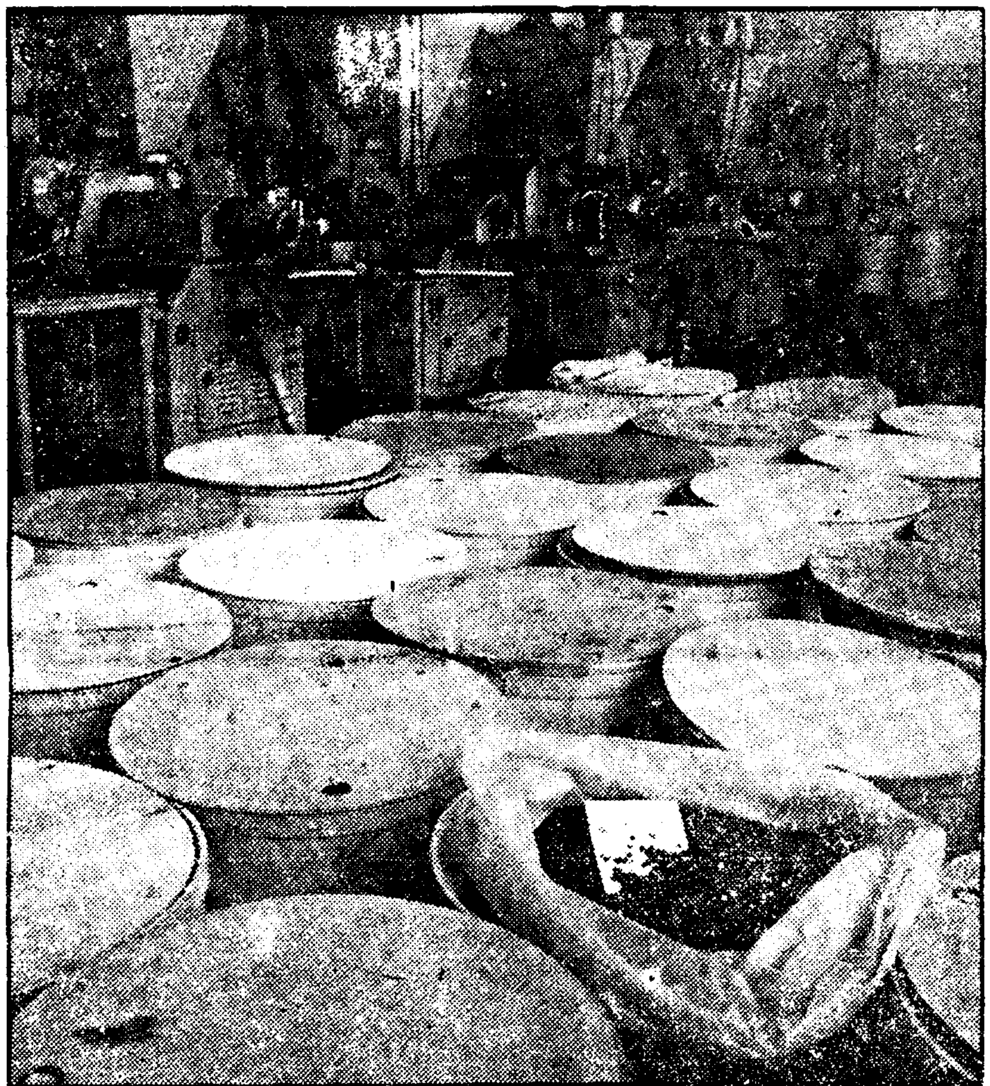
Het is nu wel duidelijk dat het negatief niet kan worden gespeeld. Er zijn immers geen groeven, waar de grammofoonnaald in kan lopen. Het is dus niet mogelijk met het negatief te controleren of de afdruk conform is aan de opname op de lakplaat. Wel zou men van de negatieven grammofoonplaten kunnen persen. Men laat dit na, omdat men de kostbare stukken niet onnodig aan beschadiging wil blootstellen. Men maakt echter van de „Vaders” andere matrijzen. Op ongeveer dezelfde manier als waarop van de verzilverde lakplaat een negatief werd gemaakt, maakt men nu in een galvanisch bad van het negatief een positief, dat wel aangeduid wordt als „Moeder”. Dit positief kan wèl worden gespeeld. En men onderwerpt het dan ook aan een zorgvuldige controle; en aan de hand daarvan kan ook de kwaliteit van het positief indirect worden vastgelegd.

Van de „Moeder” maakt men wéér een afdruk, die weer het evenbeeld is van de Vader. Hij is dus negatief en heeft rillen in plaats van groeven en hij wordt „Zoon” genoemd. De „Zoon” nu wordt gebruikt voor het eigenlijke persen van de plaat

Alle mogelijke voorzorgsmaatregelen zijn dus wel getroffen dat het opgenomen muziekstuk niet verloren gaat. Van het negatief kan men zonder veel risico verschillende positieven maken en van elk positief verschillende „zoons”.

Vóórdat de „zoons” in de platenpers worden gelegd moeten zij voldoen aan zekere eisen van vlakheid, zij moeten een bepaalde diameter hebben en een gecentreerd middengat. Wanneer zij dit stadium hebben bereikt worden zij „stampers” genoemd

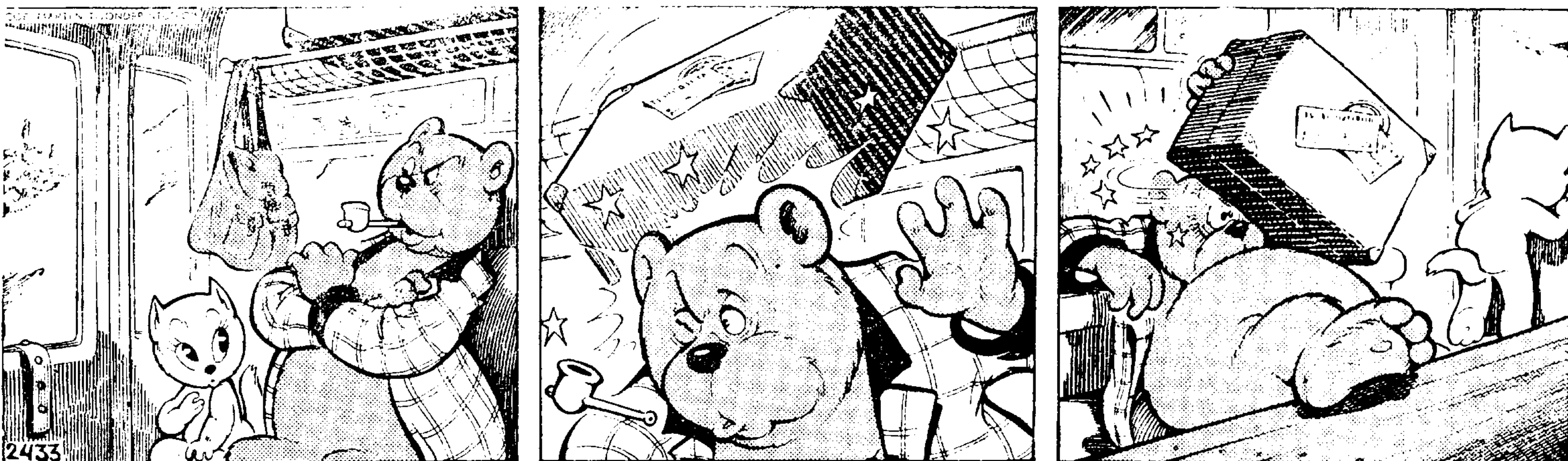
Twee van deze stampers nu worden met spanningen in een pers gespannen. Daartussen legt men een hoeveelheid voorverwarmend platenpersmateriaal; bij langspeelplaten is dat plastic, bij gewone platen schellak. Beide stampers komen nu onder grote druk bij elkaar en het platenmateriaal wordt dus als een pannekoek samengeperst en een nauwkeurige afdruk van de op de stampers aanwezige rillen blijft als even zoveel groeven in de platenmatrijs achter. En daarmee hééft men dan de grammofoonplaat. Dat men tussen deze bedrijven door een voortdurende controle op de kwaliteit van de plaat uitoefent hoeft nauwelijks betoogd. Het maken van een gramofoonplaat, zoals dat in Baarn gebeurd, is een kwestie van wikken en wegen en daarna van zorgvuldig uitvoeren. Dat het mogelijk is in Uw huis beroemde orkesten en solisten te laten spelen, is te danken aan de toegewijde arbeid van velen.

De grondstof, waarvan men het plastic voor de langspeelplaat vervaardigt, wordt in zakken zwarte korrels aangevoerd.

LEES DE AMIGOE

TOM POES en het slaag-systeem

2433 — Heer Bommel had plotseling genoeg van de bergstreek. Nu hij eenmaal een wens gedaan had, had hij nergens anders meer oog voor, dan voor het stuk druipsteen, dat hem succes zou brengen. Daarom pakte hij het zorgzaam in een koffer, nam afscheid van de waard en nam met Tom Poes de trein, die hen weer naar huis zou brengen.

„Dat was een korte vacantie”, zei Tom Poes een beetje teleurgesteld. „Ik begon net een beetje aan al die bergen te wennen — dat hotelletje was toch ook wel leuk”.

„Ach ja, het was wel net en gemoedelijk,” gaf heer Bommel verstrooid toe., „Maar een heer, die succes gaat krijgen moet dat in zijn eigen huis hebben, als je begrijpt, wat ik bedoel. Door dat stuk kwarts word ik nu een slagend heer — en wat heb ik daar aan wanneer er alleen maar een waard en een gids zijn om het te zien? zeg nu zelf!”

„Geloof U dan werkelijk, dat dat rotsblok U succes zal brengen?” vroeg Tom Poes.

„Ik heb er voor betaald”, zei heer Bommel. „Bovendien komt het uit een echte wensgrot. Het moet dus wel werken, jonge vriend!”

„Op dat moment remde de locomotief zó krachtig, dat de wagens bonkend op elkander stootten. De koffer met de druipsteen schoot uit het bagagenet en bonkte loodzwaar op de schedel van zijn eigenaar.

Met een zachte kreet zakte heer Olle tussen de banken en bleef daar versuft liggen. Tom Poes opende haastig het portierraampje en keek naar buiten om te zien wat er gebeurd was.

De trein stond stil in een kaal en doods sneeuwlandschap waar niets te horen was dan het gesmoorde gekreun van zijn vriend...

1955 was recordjaar voor luchthaven SCHIPHOL

Amsterdam. — In het jaaroverzicht over 1955 noemt de directie van de luchthaven Schiphol 1955 een recordjaar in alle opzichten. Er werd 3/4 miljoen luchtreizigers van en via Schiphol vervoerd, hetgeen ten opzichte van 1954 een stijging van 80% betekent. Het goederenvervoer liet in vergelijking met het vorig jaar een toeneming zien van 12%: 24 miljoen kilo luchtvracht. In 1955 werd meer post vervoerd dan ooit, namelijk 3,4 miljoen kilo. Schiphols luchtlijnennet, uitgevoerd door 13 luchtvaartmaatschappijen is tot een wijdvertakt wereldnet uitgegroeid, dat Nederland rechtstreeks verbindt met 96 steden, gelegen in 60 landen, verspreid over de vijf werelddelen.

De Canadian Pacific Airlines opende een dienst Sydney-Vancouver-Schiphol via het Noordpoolgebied, waardoor Sydney van Schiphol zowel om de West als om de Oost (via Biak met de KLM) te bereiken is en waarmee Schiphol een rechtsreeks rond-de-wereld-verbinding kreeg. Tengevolge van de ingebruikneming van de „langste startbaan van Nederland” is Schiphol in de hoogste internationale luchthavenklasse gekomen. De uitbreiding der bestaande vestigingen op Schiphol gaat voort. De voorlopige rekening en verantwoording doet op een jaarbudget van bijna Nf 7.5 miljoen een verlies verwachten van Nf 1.85 miljoen, zodat nog steeds een nadelig saldo blijft op de exploitatierekening van de luchthaven.

Moskou. — Een inwoner van het dorpje Ermani in de bergen van Georgië (Sovjet-Unie) is op 1 januari jl. 155 jaar geworden, aldus meldt een Russische blad. Zijn vrouw, Tamara, is 115 jaar.

ZWEDEN herdenkt met expositie Rembrandts 350e geboortedag

Stockholm. — Koning Gustaf Adolf en koningin Louise van Zweden hebben de opening bijgewoond van de tentoonstelling ter herdenking van Rembrandts 350ste geboortedag in het Zweedse Rijksmuseum te Stockholm. Door de grote bekendheid, die aan deze gebeurtenis is gegeven, heeft de tentoonstelling op de eerste dag ongeveer 3.500 bezoekers getrokken.

Bijna 400 werken, waaronder tekeningen en etsen, zijn tentoongesteld. Het voornaamste werk is het schilderij „Claudius Civilis”, dat voor het eerst als centraal stuk is geplaatst in een reconstructie van het oorspronkelijke reusachtige doek, waaruit het door de kunstenaar zelf werd gesneden.

De meeste schilderijen zijn door Nederland in bruikleen afgestaan.

De directeur van het Rijksmuseum, Otte Skoeld, heeft in een rede verklaard, dat de tentoonstelling mogelijk is gemaakt door een vruchtbare samenwerking met buitenlandse deskundigen. Premier Tage Erlander noemde de tentoonstelling een uitermate belangrijke gebeurtenis in Zwedens culturele leven. De kunst van Rembrandt was in haar massieve grootheid toegankelijk voor iedereen en was het geestelijke bezit geworden van een ieder.

Tussen neus en lippen

Poppen-admiraal

U kunt het geloven of niet, maar Engeland bezit een stoere admiraal, die met poppen speelt. Het is admiraal sir Michael Denny, bevelhebber van de Britse thuisvloot, die een verzameling poppen bezit, waar elk klein meisje razend jaloers op zou worden. Zijn collectie telt niet minder dan 50 poppen, die alle gekleed zijn in de nationale costuums van de landen, waar ze zijn gemaakt. De poppen hadden altoos een ereplaats in de hut van de admiraal op zijn vlaggeschip „Apollo”. De poppen, die de trots en de vreugde zijn van de admiraal, hebben de stoere zeerob steeds weer op zijn verre reizen vergezeld. Nu hij een job-aan-de-wal heeft gekregen, gaan zijn poppen weer netjes mee. „Een borreltje kan ik wel missen”, pleegt de admiraal te zeggen, „maar mijn poppen niet”.

Forse buit

Prins Ali Khan houdt bij tijd en wijle van uitbundige festiviteiten. Toen hij op een avond in zijn uitglanzende villa, nabij Tropez, aan de Franse Rivièra, zijn gasten ontving voor een uitgebreide cocktailparty, kroop een „gast” die beslist geen uitnodiging voor het festijn gekregen had, het raam binnen van de kamer van een zekere mevrouw Suzanne Bonafee, echtgenote van de inspecteur-generaal van de Franse luchtmacht, die in Ali's villa logeerde. Het geblaf van een van de honden van de prins ging verloren in het rumoer in de feestzalen, weshalve de inbreker kans zag zonder te worden opgemerkt, er met de tasmet-inhoud van mevrouw Bonafee vandoor te gaan. Buit: 400.000 francs aan geld en juwelen.

Best-geklede man

De vice-president van de Verenigde Staten, vriend Nixon, ziet het leven weer zonnig in. Hij is dezer dagen namelijk door het „American Women's Institute” uitgeroepen tot de best-geklede man van de Verenigde Staten 1955. De tweede, derde en vierde plaats op de erelijst worden respectievelijk ingenomen door Henry Cabot Lodge, ambassadeur bij de Verenigde Naties, Henry Ford II, de auto-fabrikant en Averell Harriman, de gouverneur van New York.

De oudste

Uit Cheribon komt per luchtpost het bericht, dat mijnheer Kjai Kasan de oudste wereldbewoner is. Hij is dezer dagen 145 jaar geworden, geniet nog een goede gezondheid en schuifelt nog brilloos door het leven. Kjai heeft zich blijkbaar wel mogen verheugen in de goedgunstigheid van Amor. Als bijzonderheid vertelt de luchtpost namelijk, dat Kjai maar liefst 22 vr... wen heeft gehad.

Kerstverras...

De 7-jarige Peter H... en zijn zusje Susan ... 4 jaar hebben met Ke... mis ieder een speeld... gekregen van vader, ... zich voor de politie ... houdt, aldus een ber... van Reuter uit Wray... ry. Peter kreeg een sp... doos met het lied „St... nacht, Heilige nacht”, ... wijl Susans speeldoos ... deuntje „Jingle bells” ... horen. Alfred werd in ... voor 12 jaar naar de ... vangenis gezonden we... medeplichtigheid aan ... inbraak te Londen. B... december wist Alfred ... te breken, waarna hij ... brieven aan de Britse ... gering, leden van het ... lement en dagbladen ... klaart, onschuldig te ... „Het is heerlijk te we... dat Alfred, die het ... al zo moeilijk heeft, ... aan ons heeft geda... was het commentaar ... de ontroerde mevr... Hinds.

POUJADE gaat beweging uitbreiden

Parijs. — Poujade, leider van de beweging tot belastinghervorming in Frankrijk, heeft medegedeeld dat hij de beweging, die uit kleine zelfstandigen bestaat, heeft uitgebreid tot de boeren, de gesalarieerde werkers en de vrije beroepen. Hij zeide op en persconferentie dat dit is gedaan omdat "onze enige zorg, naast de verdediging van onze leden het nationale belang is".

De beweging is bereid — zo zeide hij — met elke partij samen te werken die bepaalde garanties gaf. Zij zal zeker geen saboterende rol spelen.

Vereniging voor radio-bestudering te 'S-GRAVENHAGE opgericht

's-Gravenhage. — Dezer dagen is te 's-Gravenhage opgericht de „Vereniging voor Radio-besturing”. De nieuwe vereniging heeft de volle instemming en buitengewone medewerking van de PTT gekregen. Het voor wetenschappelijke doeleinden draadloos besturen van modellen van vliegtuigen, schepen, auto's, treinen etc., heeft in de laatste jaren, als gevolg van de ontwikkeling van elektronische toepassingen, een grote vlucht genomen. De draadloze of radiografische besturing berust in principe op het zenden en ontvangen van radiogolven van bepaalde frequentie. Het benodigde vermogen van de daarvoor te gebruiken zenders is gering.

Het is echter niet onmogelijk, dat beoefenaars van deze sport zullen trachten het zendbereik van hun apparatuur uit te breiden door opvoering van het vermogen. Hierdoor zal het hun mogelijk zijn hun modellen op grotere afstanden radiografisch te besturen. Het gevaar wordt echter niet denkbeeldig geacht, dat met deze in aanleg eenvoudige apparatuur onheil wordt gesticht: te meer daar een belangrijke categorie van de beoefenaars van deze nieuwe hobby niet voorkomt uit de kringen van de toch altijd min of meer ervaren radio-amateurs. Hierbij moet namelijk gedacht worden aan storingen van frequenties in gebruik bij luchtvaart, mobilofoon en dergelijke. Evenmin bestaat de waarborg, dat de apparatuur aan de daarvoor geldende wettelijke voorschriften voldoet. De wet schrijft voor, dat het werken met zendapparatuur alleen geoorloofd is wanneer een zendmachtiging is verleend. Zowel voor het verkrijgen van de officiële status van zendamateur als voor de machtiging voor radiografische besturing van modellen is echter het afleggen van een examen vereist. Het doen van dit examen levert voor menigeen vaak bezwaren op.

Teneinde de beoefenaars van radiografische modelbesturing niet, tegen beter weten in, te drijven in de zo actuele groep van „aetherpiraten” i thans een regeling getroffen, waardoor de bij de „Vereniging voor Radiobesturing” aangesloten beoefenaars van radiografische modelbesturing kunnen worden ontheven van de verplichting tot het doen van het vereiste examen. Zij zullen dan nog slechts hebben te voldoen aan enkele door de PTT aan apparatuur en persoon gestelde eisen.

Hyacinth Hermans 80 jaar

De tachtigste verjaardag van pater Hyacinth Hermans O.P., lange jaren redacteur van „De Maasbode” en vooral bekend om zijn wekelijkse rubriek „Hors d'oeuvre”, is niet onopgemerkt voorbijgegaan. Zeer velen maakten van de gelegenheid gebruik om de „Père”, zoals hij in de wandeling genoemd werd, in de pastorie aan de Proveniersssingel te Rotterdam te komen gelukwensen en uit alle delen van het land waren telegrafische en schriftelijke gelukwensen binnengekomen.

De traditionele opvoering van Gysbrecht van Aemstel in de Nederlandse Stadsschouwburg wordt zoals immer gevolgd door de bruiloft van Kloris en Roosje. Thomasvaar en Pieternel werden vertolkt door Paul Huf en Mimi Boesnach. Men ziet het hier, nadat ze een straaljager het „IJzeren Gordijn” doorbroken.

ARABESKE IN PURPER

door W. H. VAN EEMLANDT

21

Binnen een uur waren alle formaliteiten voor wat betreft de arrestatie en de ten laste legging van het misdrijf achter de rug. Van Houthem had telegrafisch zijn P.G. het resultaat van zijn reis naar Lugano meegedeeld. Dank zij de zeer actieve medewerking van Büchli en de Zwitserse autoriteiten, werd geen enkel bezwaar gemaakt tegen uitlevering van de verdachten, die hun schuld hadden bekend en overigens niet tot de Zwitserse onderdanen behoorden. De formele stukken beloofde Van Houthem binnen enkele dagen te zullen overmaken.

De instructie in de zaak van de bankroof bij de Continentale verliep ongewoon vlot. De twee verdachten gaven schriftelijk en mondeling alle gewenste inlichtingen op bevredigende wijze, al waren er verschillende punten, die niet onder de aandacht van het parket kwamen. Zo bleef het bestaan van Helmstra voor de justitie onbekend. De broeders achtten het van groot belang, dat deze internationale vrijbuiter, bij de ontvoering van Mikailian, het voltrekken van de straf en het zich in het bezit stellen van de geroofde millioenen, zijn volle bewegingsvrijheid behield. Evenmin kwam er iets aan het licht over reeds vroeger door de De Versigny's gepleegde misdaden. Deze bankinbraken waren in hoofdzaak in Frankrijk gepleegd, zonder dat van de daders ooit een spoor was gevonden. Wel toonden de Sûreté Générale in Parijs en de Kriminal Polizei in Berlijn meer dan gewone belangstelling in het onderzoek van het Amsterdamse parket, maar geen dezer instellingen slaagde erin een duidelijk verband aan te tonen tussen de gearresteerden en vroegere bankberovingen. De welbespraakte verdachten stelden zakelijk, koel en correct bij het verhoor, ontkenden op besliste wijze vroeger ooit enig misdrijf te hebben gepleegd en het parket beschikte niet over gegevens, die het tegendeel hadden kunnen bewijzen.

De openbare behandeling voor de rechtbank was op 12 Februari 1936 vastgesteld. Ervaren getuigen van de centrale recherche waren het, terwijl zij op de opening van de zitting wachtten, er over eens, dat de zaak hoogstens een uurtje zou duren en dat het grootste deel daarvan in beslag zou worden genomen door het requisitoir van de officier van Justitie. Zij kregen gelijk. Hoezeer de pers zich interesseerde voor de eigenaardige kanten van het geval, bleek uit de lange verslagen en commentaren, die in alle Nederlandse en vele buitenlandse dagbladen verschenen. De lange rede van de Officier was bijna woordelijk overgenomen. Enige belangrijke passages daaruit volgen hieronder:

Met pijnlijke verbazing hebben alle instanties, die bij het vooronderzoek betrokken waren, telkens en telkens weer geconstateerd, dat twee beschaafde, intelligente technici, die een sieraad hadden kunnen zijn in elk beroep, waarin hun deskundigheid zich op legale wijze had kunnen ontplooien moeten terechtstaan voor een misdaad — een zeer geraffineerde misdaad, meneer de President — als bankroof en mishandeling. Wanneer ik deze beide nog jonge mannen aanzie, hun verzorgde uiterlijk beschouw, hun logische betoogtrant aanhoor, dan verbijstert het mij, dat zij het zijn, die ten aanschouwen van de gehele wereld in de beklaagdenbank zitten en moeten erkennen, dat zij hun ontwijfelbare gaven niet hebben aangewend om de gemeenschap nuttig te zijn, maar om te stelen en om een nachtwaker, die zijn plicht deed, te mishandelen.... in koelen bloede, met voorbedachten rade, in samenwerking met anderen!

Zij komen uit een gezin waar weelde heerste. Hun vader was een vermogend man, een gezien en geëerd officier in het Franse leger, die door een tragisch ongeval mèt zijn vrouw tijdens de wereldoorlog om het leven kwam. Liet die vader zijn kinderen wellicht onverzorgd achter? Allerminst, meneer de President. Zijn beide zoons en zijn dochter behoorden tot de gefortuneerde klasse. De zoons verplaatsten hun domicilie naar Zürich, waar zij aan de Hogeschool studeerden en de titel van ingenieur verkregen. De wereld stond voor hen open, charmant, begaafd en te goeder naam en faam bekend als zij waren. Maar zij kozen niet de weg door het leven, die hun vele gelegenheden zou hebben geboden nuttige leden van de maatschappij te worden. Zij sloegen een zijpad in, dat slechts door asocialen, door psychisch defecten wordt bewandeld, een pad dat steeds verder omlaag voert en dat rechtstreeks leidt naar de deur van een „gevangeniscel!

Waarom? roept men uit......Waarom maakten deze twee veelbelovende jonge mannen zich te schande? Waarom verkozen zij het gezelschap, dat onze gevangenissen vult, boven het beschaafde milieu, waaruit zij waren voortgekomen? Ik zal het u zeggen! Zij zelf hebben ons het antwoord in de mond gelegd met grote vrijmoedigheid......met een zekere onmiskenbare trots......Zij zochten avonturen! Het rustige leven van de plichtsgetrouwe, zich naar de gestelde wetten richtende burgers, van de zich van zijn verantwoordelijkheid jegens de naaste bewuste mens, dat gaf hun niet de nodige afleiding en opwinding. Dat was niet sportief genoeg. Neen, zij zochten een uitlaat voor hun energie en levenslust in het bedenken en uitvoeren van een ingewikkeld plan om zich met het eigendom van anderen te verrijken......en dat, terwijl zij zich zelf reeds elke weelde konden veroorloven! Want, veilig voor ontdekking te roven en daarbij een man bewusteloos te slaan, die hen misschien zou hebben verraden...... dat was sportief!

Men zou misschien kunnen denken, dat de verdachten in kinderlijke onnozelheid hebben gehandeld, als een kleine jongen die met lucifers speelt, wanneer zijn ouders niet thuis zijn om hem te verbieden. Maar dan vergist men zich! Voor u staan twee mannen, die lang vooraf met alle technische kundigheid waarover zij beschikken hun plan tot in alle onderdelen hebben beraamd. Die, toen alle voorbereidingen waren getroffen, dat plan volgens het programma hebben ten uitvoer gebracht. En tenslotte is het gewin, dat zij dachten te verkrijgen, hun neus voorbijgegaan. Iedere cent, waarmee zij zich dachten te verrijken, is hun op hun beurt weer ontstolen, omdat een sluwe dief hen in geslepenheid overtrof.

(Wordt vervolgd)

SURINAAMSE Neomisten opgetogen over allerhartelijkst ontvangst op Aruba

Oranjestad. — Het leek gisteravond in het stationsgebouw van het Prinses Beatrix vliegveld wel een bijenkorf, zo vol was het daar, van mensen die de Surinaamse priesters uitgeleide wilden doen en een laatste vaarwel wilde toewuiven. In alle drukte hadden wij nog even de gelegenheid voor een kort onderhoud met beide priesters.

De indrukken van ons eiland, zowel van de mensen, als van de schoonheid van het land, zullen beide priesters hun leven lang bijblijven. Zij wisten bijna geen woorden te vinden om uitdrukking te geven aan hun dankbaarheid voor hetgeen hier door de verschillende mensen en groepen van mensen gedaan is geworden om hun verblijf onvergetelijk te doen zijn. Niet alleen landgenoten hebben zich daarvoor ingespannen, doch ook Arubanen en Hollanders Vanzelfsprekend hadden zij de grootste lof voor de geestelijkheid, die hen op zo voortreffelijke wijze heeft bijgestaan.

De Commissie van uitgeleide. was dezelfde als die van de Ontvangst. waaraan zich hadden toegevoegd — dit was ook bij aankomst het geval, doch wij verzuimden dit te vermelden — het bestuur van de Vereniging Suriname, die zulk een groot aandeel heeft gehad aan het welslagen van de vele bijeenkomsten en het organiserend werk van de overkomst van beide geestelijken.

Er zullen ongetwijfeld vele landgenoten zijn, die met dit bezoek de kennismaking willen voortzetten. Zij kunnen beide priesters per post, of, indien zij er een reis voor over hebben, persoonlijk bereiken: Barra do Rio Grande — Palacio Episcopal — Estado de Bahia — Brazil.

De Eerwaarde heren Berenos en Lim A Po zullen nu nog een week op Curaçao de gast zijn van de J.P.F. aldaar en vertrekken dan naar hun bestemming. Langs deze weg wensen wij de beide Heren nogmaals een goede reis en een vruchtbare arbeid toe.

Ontvangst Comité Aruba geeft Eerw. Heer Berenos fraai geschenk

Oranjestad. — De ontvangst van de Surinaamse Neomisten op Aruba heeft men zorgvuldig voorbereid. De heren Vincent Burgos, de voorzitter van het Ontvangstcomité, en de heer Cornelis Berenos, neef van de Eerwaarde Heer Berenos, staken de hoofden bij elkaar en besloten de Eerw. Heer Berenos een uniek geschenk aan te bieden. Met de Eerw. Zusters in Suriname werd kontakt opgenomen, hetgeen tot resultaat had, dat de Zusters een compleet stel Misgewaden vervaardigden.

Een 15-tal vrienden heeft hiervoor de nodige financiën bijeengebracht en in de pastorie te San Nicolaas werden de gewaden overhandigd door de meisjes Clarita Burgos, peetdochter van de Z.E. Heer Berenos en Agnes Berenos, nicht van de E.H. Berenos.

Vanzelfsprekend had de overhandiging plaats in intieme kring. Dat de Eerw. Heer Berenos aangenaam verrast was met dit fraaie geschenk behoeft geen betoog.

Op initiatief van de heren Vincent Burgos en Cornelis Berenos, werd door een 15-tal vrienden de financiën bijeengebracht, om de Z. E. Heer Berenos een volledig stel Misgewaden ten geschenke te geven. De Eerw. Zusters in Suriname hebben de hun gewijde taak met grote liefde aanvaard en zorgden dat de gewaden vervaardigd werden. In de pastorie te San Nicolas werd dit prachtige geschenk aangeboden.

Z.E. pater Erkamp naar Nederl.

San Nicolaas. — Het zal ongetwijfeld velen op ons eiland spijten, dat de Z.E. Pater Erkamp binnenkort ons eiland gaat verlaten. Pater Erkamp heeft, behalve in zijn functie als Vlootaalmoezenier, ook bij de padvinderij baanbrekend werk verricht. De pater was de eerste, die een retraite organiseerde voor de mariniers in het weekeind-verblijf aan de Eaglebeach, en een excursie maakte met de leerlingen van de hoogste klas van het St. Augustinus College naar het mariniérskamp. Voor het jeugdwerk in het algemeen legde hij steeds grote interesse aan de dag. Daarom zullen er velen node afscheid nemen van deze geestelijkleider, die op 29 januari a.s. naar Nederland vertrekt om daar van een welverdiend verlof te genieten.

In zijn plaats wordt nu binnenkort verwacht de Eerwaarde pater P. v.d. Maas, naar wij vernemen, afkomstig uit Amsterdam.

Mutaties bij het korps mariniers

Oranjestad. — Gistermorgen vertrok dr W. Snetlage met het vliegtuig van de K.L.M. via Kingston en New York naar Nederland, uitgeleide gedaan door vele collega's vrienden en kennissen. In zijn plaats is gekomen dr P. Brands.

In de afgelopen week repatrieerden de Lts. der Mariniers Schaafsma, Langerak en Bergkamp. In hun plaats kwamen de Lt. 1e kl. Wolterbeek-Muller, Lt. 2e kl. Slothouwer en Lt. 2e kl. Peters.

De Majoor der Mariniers Th. A. J. vertrekt op 3 maart naar Curaçao en wordt in het Kamp Suffisant belast met de functie van Officier Operaties. Als Oudste Officier zal hem hier aflossen Kapt. der Mariniers A. C. Lamers.

Ten slotte komt dan nog de Commando-overdracht op 14 april, want Majoor Veenhuys en gezin zullen vermoedelijk 16 april scheep gaan naar Nederland.

Hr. Ms. Willem v.d. Zaan naar Aruba

Oranjestad. — Van 3 tot 6 februari zal Hr. Ms. Willem v.d. Zaan een bezoek brengen aan Aruba. Bij deze gelegenheid zal er een detachement mariniers van hier aan boord worden genomen. Op 7 februari vertrekt de oorlogsbodem gelijk wij reeds melden, met de nieuw benoemde Gouverneur van Suriname als passagier, naar Suriname.

"Casque D'or"

Oranjestad. — Meldden wij eerst dat de film "Casque d'Or op Curaçao in publiek vertoond werd, dit berust op een vergissing. Op Curaçao werd deze film slechts in besloten kring vertoond voor de Filmliga, evenals dit op Aruba het geval is.

Er werd zelfs nog het volgende aan toegevoegd door onze zegsman. Men juicht het streven van de Filmliga van harte toe om met goede films voor de dag te komen, men is zelfs bereid in brede kring dit streven aan te moedigen, doch met een film als boven bedoeld — voor zover het de moraal in deze film betreft — zou men niet het effect bereiken, dat de liga voorstaat.

Vrouwen-wereldgebedsdag

Oranjestad. — Evenals vorige jaren zal ook dit jaar een vrouwengebedsdag gehouden worden in de kerken van Oranjestad en San Nicolaas. Op vrijdag 17 februari zullen de vrouwen ter kerke gaan gaan in 134 verschillende landen om er te bidden, óók op Aruba

Film over Aruba in de maak

Oranjestad. — Maandag jl. arriveerd op Aruba een gezelschap, dat onder leiding stond van profa Yeal Woll van het New York City College, uitgerust met filmapparatuur. In samenwerking met de Lago zal door dit gezelschap een film worden gemaakt over Aruba.

Gisteren was prof. Woll op en nabij het drijvend restaurant „Bali" bezig opnamen te maken. Hedenmorgen ging het gezelschap met de „King Storm" van de heer Eman er op uit om langs en aan de kust opnamen te nemen. Van deze glegenheid zal prof. Woll en zijn 6 man sterke ploeg gebruik maken om een rijsttafel te gebruiken op de „Bali". Binnen enkele dagen zullen er nog opnamen worden gemaakt van de Conjunto Folkloristico Arubano welke zulk een geweldig groot succes heeft gehad in „Un nochi Arubano" het vorig jaar onder enorme belangstelling opgevoerd ten bate van het Prins Bernhard Fonds.

Kerkdiensten op San Nicolaas

Oranjestad. — De Kerkeraad van de Protestantse Gemeente van Aruba heeft besloten zondagmorgen om 10.30 uur kerkdiensten te houden in San Nicolaas. Op 8 februari zullen verkiezingen worden gehouden voor een ouderling en een diaken in de consistorie van de Methodistenkerk.

Candidaten van Tivoli en Watapana

Oranjestad. — Voor het Hoogwaardige ambt van Prins Carnaval hebben de Tivoli Club en Club Watapana reeds hun kandidaten gesteld. Voor de Tivoli Club zijn het de heren A. in 't Veld Jr en Mario F. Arends, voor Club Watapana de heren Janny Brokke en Carlos Marcus.

Hoeveel kinderen droegen er Anjers?

Oranjestad. — Tijdens het Koninklijk Bezoek aan Aruba droegen niet minder dan 5643 kinderen anjers of kroontjes van anjers bij de verschillende gelegenheden, z.a. de aubades, enz.

Receptie voor Surinaamse priesters

Oranjestad. — Woensdagavond werd ten huize van een broer van de Z.E. Heer Lim Apo op Simon Antonio een ontvangst gehouden. Deze ontvangst had een intiem karakter. Er waren aanwezig o.a. het bestuur van de Vereniging Suriname, vele vertegenwoordigers van de geestelijkheid, leden van het Ontvangstcomité en nog enkele genodigden.

Berlijn. — De Duitse pianist Walter Gieseking, die enige tijd geleden bij een auto-ongeluk gewond werd, is zover hersteld, dat hij het ziekenhuis heeft kunnen verlaten. Aan zijn handen kreeg hij geen letsel.

Dankbetuiging van het Prins Bernhard Fonds

Oranjestad. — Op 10 januari jl. werd de acte van de Stichting gepasseerd, welke aan H.M. Koningin Juliana zal verzoeken Haar naam te mogen dragen, opdat deze Stichting in den vervolge zal heten „Koningin Juliana Stichting Aruba". Het doel dezer Stichting is over te gaan tot de verwezenlijking van de gedachte, uitgedrukt bij de aanbieding van het Nationaal Geschenk aan Hare Majesteit tijdens Haar recent bezoek aan de Nederlandse Antillen.

Het Prins Bernhard Fonds betuigt thans zijn oprechte dank aan allen, die hier hebben medegeholpen, hetzij met geld, hetzij met het maken van anjers, het verkopen hiervan, enz.

Hare Majesteit toonde zich zeer ontroerd, toen Zij zich realiseerde op welke wijze het Nationaal Geschenk bijeengebracht was. Dit moet voor allen, die hieraan hebben medegeholpen een grote voldoening zijn. De gestorte donaties hebben het mogelijk gemaakt het doel te bereiken, waardoor de gedachte van het Nationaal Geschenk: „Onze kinderen te laten opgroeien tot sterke goede mensen", een levend en blijvend geschenk van het Arubaanse volk is geworden.

De chèque, welke aan Hare Majesteit de Koningin werd overhandigd. was ter waarde van ƒ 20.000,— van het eilandgebied Aruba. Het bedrag is na afrekening precies ƒ 21.735,20 gebleken.

Hieraan kunnen wij nog het volgende toevoegen. In de afgelopen maanden is getracht een begin te maken met de oprichting van een jeugdcentrum als bedoeld bij de woorden van H.M. de Koningin, toen zij het verzamelde bedrag voor het Nationaal Geschenk wederom ter beschikking stelde van de jeugd van de Nederlandse Antillen. Het P.B.F. heeft geprobeerd de Tropical Country Club bij Tanki Leendert over te nemen, doch doordat men niet bereid bleek ook de voor de club liggende terreinen over te doen, zijn de onderhandelingen afgebroken, daar een jeugdcentrum zonder terrein voor sportbeoefening geen zin heeft. Thans stelt men elders pogingen in het werk en men hoopt spoedig tot goede resultaten te mogen komen zodat nog voor het vertrek van degene, die niets onbeproefd heeft gelaten om de gedachte van het Nationaal Geschenk tot verwezenlijking te brengen, mevr. Elvira Veenhuys—Spier, de eerste steen gelegd zal kunnen worden.

Het bestuur van de vorenvermelde Stichting bestaat uit de volgende personen: voorzitter de heer Jan H. Beaujon, ondervoorzitter de heer dr J. E. M. (Eloy) Arends, secretaresse mevr. Elvira Veenhuys—Spier, pennigmeester de heer Fred. J. Eman, leden mevr. Alida Lampe, de heer mr L. C. Kwartsz en de heer J. J. P. (Zepp) Oduber.

Het ligt in de bedoeling van de Stichting inwoners van ons eiland in dienst te stellen, die zich kunnen en willen wijden aan het werk in de jeugdhuizen.

CURACAO Hersengymnastiek via de Curom

Willemstad. — Hedenavond zal in het V.G.K.S.-programma via de CUROM de derde Hersengymnastiek wedstrijd in deze competitie uitgezonden worden. De strijd zal geleverd worden door Maduro Curiels Bank versus Kantoor Eilandsontvanger. De uitzending vindt plaats om 20.45 uur.

Brandje, oorzaak kortsluiting

W'stad. — Gistermiddag werd gemeld dat er brand was uitgebroken in een levensmiddelenzaak op de De Ruyterkade tegenover het Postkantoor. Het brandje was ontstaan toen een verkoper, die bezig was met een elektrische snijmachine, plotseling rook zag komen uit de machine. Het bleek dat er kortsluiting was ontstaan. De brandspuit die al gauw ter plaatse was, behoefde niet op te treden, daar het brandje al door het personeel was geblust.

LUCHTVAART

Willemstad. — Het KLM-vliegtuig, dat 18 januari met de parlementaire leden van Amsterdam naar Curaçao vertrok, landde op 19 januari om 14.19 uur op het Albert Plesmanvliegveld.

De KLM-machine van 18 januari uit Curaçao met bestemming Amsterdam, arriveerde op 20 januari 10.32 uur op Schiphol.

Onzekerheid Rechtspositie

Oranjestad. — In „Het Orgaan van de Bond van Nederlandse Predikanten" van december 1955 lezen wij het volgende:

Enkele jaren geleden hebben wij in het Orgaan gewezen op de onzekerheid van de rechtspositie der predikanten in de West (Suriname en van de Antillen: Curaçao en Aruba). Sinds de Commissie tot de Zaken der Protestantse Kerk in Ned. West Indië, waarvan de leden door de Koningin benoemd worden, praktisch werd uitgeschakeld, is deze rechtsonzekerheid er niet beter op geworden. Met name schijnt Aruba een moeilijk oord te zijn voor predikanten, die hun onafhankelijkheid wensen te bewaren.

Indien zulks niet naar de zin is van de meerderheid, dan wordt de predikant eenvoudig heen gezonden en het Gouvernement neemt dit ontslag over. Zoals men weet, worden de traktementen dezer predikanten betaald door het Gouvernement, doch naar aanwijzing van, of op advies van de kerkelijke „autoriteiten": Er is geen hoger beroep mogelijk.

Volgens een bericht in het „Algemeen Handelsblad" werd W. Kraayenhof, die als kandidaat nog maar een paar jaar geleden vol moed, en gewaarschuwd door het Bondsbureau, naar de West toog, tijdens een rumoerige gemeentevergadering met 58 tegen 30 stemmen „uit zijn ambt ontzet".

Dit is niet de eerste keer, dat een predikant bij de Protestantse gemeente van Aruba door zijn gemeente wordt weggezonden. Voor de oorlog is dat een tweetal collega's overkomen en na de oorlog was het Van der Wall, die in 1949 door zijn kerkeraad werd ontslagen. Deze historie heeft er tenminste toe geleid, dat in het vervolg niet de kerkeraad, doch een gemeentevergadering over het ontslag zou beslissen en dat is dan nu ook blijkbaar het geval geweest. Dit alles is natuurlijk ridikuul en kinderlijk, terwijl reeds onze vaderen in de 16e eeuw beter begrip hadden voor de positie van een predikant.

In Suriname heeft men voor dergelijke gevallen een „commissie van goede diensten" ingesteld, doch ook dat is niet afdoende gebleken. Nodig is een onafhankelijke beroepsinstantie, waarvan de uitspraak door beide partijen wordt geëerbiedigd. Volgens het krantenbericht waren de moeilijkheden van collega Kraayenhof niet van dogmatische, doch meer van psychologisch-persoonlijke aard, of, zoals de gemeentevergadering het formuleerde: „hij heeft zich niet weten in te passen in de kerkelijke organisatie". Stel u voor, dat hier te lande iedere predikant, van wie iets dergelijks gezegd zou kunnen worden, door de Kerkeraad, of door een gemeentevergadering, zou kunnen worden ontslagen! Er zouden er weldra heel wat aan de dijk staan! Zelfs een willekeurig werknemer kan door zijn werkgever niet op dergelijke gronden worden ontslagen, zonder dat er beroep mogelijk is. In de olie-industrie, die op Aruba Curaçao naar de kroon begint te steken, mag men dergelijke praktijken misschien nog toepassen, maar wij betwijfelen het.

Het bovenstaande sluit niet uit, dat er door de betrokken predikanten geen fouten zouden zijn gemaakt, met name taktische fouten. De een kan zich beter aanpassen dan de ander. De een laat meer over zijn kant gaan dan de ander. Doch dat doet tenslotte niet ter zake. Er is in de positie van predikanten in de West, al worden zij door het Gouvernement betaald en al hebben zij mettertijd een behoorlijk pensioen, iets fundamenteels niet in de haak. Het verwondert ons dan ook niet, dat ons vroeger H.B.-lid Van der Meyden, het volgend jaar weer terug komt uit Paramaribo. Bij alle krakeel zijn er in het moederland toch nog gezondere verhoudingen aanwezig dan in deze Zuidamerikaanse rijksdelen.

v.D.

Dr van Beek vertrokken

Oranjestad. — Op 3 februari vertrekt dr G. E. van Beek naar Nederland. Voorlopig zal dr G. J. J. M. van der Bijl de functie van Hoofd van de Geneeskundige Dienst waarnemen, doch naar wij uit betrouwbare bron vernemen, zal een definitieve benoeming volgen. Officieel konden wij hierover echter geen bevestiging krijgen.

Maandagavond zal er ten huize van dokter en mevr. Schlachter aan de Beatrixstraat in besloten kring een afscheid plaats vinden.

Dr van Beek gaat via Curaçao met verlof naar Europa, waar hij o.a. een week in Spanje zal verblijven en zal reeds op 7 april terug zijn op Curaçao, om aldaar in dienst te treden bij de K.L.M.

GREEP UIT DE AETHER

CUROM:
17.00 Voor de grooteren,
17.15 Aperitief.
17.45 Zuid-Amerikaanse gramophoonplaten
18.00 [illegible] di Noticia
18.10 Eilandelijke leeszaal
18.30 [illegible]
1845 En nu tante Aukje
1900 The Voice of the Windward Islands
19.30 [illegible] de handel biedt.
20.30 Hersengymnastiek
21.15 Couleur Locale,
21.25 Radio Ned. Wereldomroep
22.15 Nieuws
22.30 Sluiting

RADIO HOYER:
17.00 Tea at five
17.30 A. P. Nieuws
17.40 Duitse musici
18.15 Noordamerikaanse muziek
18.30 Met de jarigen in de lucht
19.00 Sport
19.30 Hoorspel.
2000 Gevarieerde muziek
20.30 Hoorspel
20.45 Gevarieerde muziek
21.00 Serren v.h. filmdoek
21.15 Hollandse liflafjes
21.30 Armchairmusic.
22.00 Sluiting.

P.C.J
20.51 Nieuws
18.52 Met de microfoon naar..
19.10 Het Schip van de week:
19.35 Kun je nog zingen, zing dan mee
19.48 Buitenlands weekoverzicht
20.00 Intermezzo.
20.05 Reportage.
20.13 Wat de Pers er van zegt.
20.20 Voor de West
20.50 Nieuws
20.55 Avondgebed en Sluiting

AVROS:
17.00 Linda's Eerste Liefde
17.15 Reclame
17.30 Cinema Luxor spreekt
17.45 Populaire melodieën
18.00 Ethisch onderwerp
18.15 Muziek
18.30 Voor de jarigen
18.45 Nieuws
19.00 Hindostaanse uitzending
20.00 Advertenties
2040 Gramophoonplaten
20.55 Nieuws en Sluiting.

RADIO KELKBOOM
17.30 La hora del bolero
18.00 Musica
18.15 Cumpleaños feliz.
18.30 Dinermuziek
19.00 Noticias
19.15 Musica
19.45 Nieuws
20.00 Musica
20.15 Frente al pecado de ayer
20.30 Muziek
21.15 Prot uitzending.
20.30 Peticiones
21.30 Selecciones di siman
22.00 Sluiting.

Oscar Henriquez treedt in het huwelijk

Oranjestad. — Op 28 januari zal het een belangrijke dag zijn voor de heer Oscar Henriquez en mejuffrouw Vera Croes. Dit is namelijk de dag waarop zij elkaar eeuwig trouw zullen zweren voor het altaar van de Sint Franciscuskerk te Oranjestad. Gezien de positie van de heer Henriquez, die ook in sportkringen een goede reputatie geniet en de grote kring op sociaal gebied, waarin mej. Croes zich beweegt — bovendien is zij een zeer geziene werkkracht op het kantoor van D.O.W. — zal het á.s. jonge paar zich zeker in een grote belangstelling mogen verheugen.

Dr Dennert komt zaterdag

Oranjestad. — Zaterdagmorgen om 10.15 uur arriveert de onlangs geslaagde dr Dennert en zijn echtgenote op het Prinses Beatrix-vliegveld. Dr Dennert zal op Savaneta de Gouvernements-praktijk waarnemen.

Ten huize van de ouders van Dr Dennert op de Eagle. wordt des avonds een ontvangst gehouden voor vrienden en kennissen.

Parlementaire delegaties in Staten....

(Vervolg van pag. 1)
stemming, want ik wil U niet verhelen, dat wij verlangend naar de kennismaking met U en Uw mooie land hebben uitgezien, en dat wij hier zijn gekomen met de beste verwachtingen. Reeds de wijze, waarop U een afvaardiging van de Staten-Generaal tot een bezoek uitnodigde, gaf daartoe volop aanleiding.

Met dankbaarheid werd de uitnodiging aanvaard; mijn medeleden en ik hebben het als een hoge eer en een voorrecht gezien — en wij zijn ons daarvan nu nog dieper bewust — als lid van de delegatie te worden aangewezen.

Als een gelukkige gedachte is door de Staten-Generaal en in het bijzonder door ons, beschouwd, dat gelijktijdig met ons ook een Surinaamse delegatie is uitgenodigd. Wij prijzen dat besluit zeer zeker ook om persoonlijke redenen; daardoor is ons immers het geluk beschoren, nog meerdere vriendschapsbanden aan te knopen.

Maar wij waarderen het bovenal, omdat wij daarmede de sterke eenheid, de lotsverbondenheid van de drie delen, hebt willen accentueren.

Gingen wij met hoog gestemde verwachtingen op reis, hetgeen wij nu reeds ondervonden hebben steeg daar ver boven uit.

De aankomst hier was voor ons allen, en wel zeer in het bijzonder voor hen, die voor het eerst voet aan wal zetten, een belevenis.

Enige dagen terug zaten wij nog in de ijzige koude en heden verkeren wij in de tropische hitte. De gedachte daaraan sprak sterk tot onze verbeelding; nu gevoelen wij de overgang aan den lijve. Gij hebt ons evenwel het acclimatiseren veel gemakkelijker gemaakt door de wijze, waarop Gij ons in Uw midden hebt willen opnemen.

Zo zal ons in dankbare herinnering blijven de begroeting op het Dr. Albert Plesman vliegveld, gister-namiddag.

De opwachting, die onze delegatie bij de Gouverneur en de Ministerraad mocht maken heeft eveneens in belangrijke mate er toe bijgedragen, dat wij ons hier al wat thuis gaan gevoelen. Bijzonder zijn wij getroffen door het feit, dat wij reeds voor de aanvang van onze tournee in de gelegenheid worden gesteld een openbare vergadering van de Staten bij te wonen, en dat deze zelfs aan ons samenzijn met de Surinaamse delegatie te midden van U is gewijd, hetgeen door U, Mijnheer de Voorzitter, in zo voortreffelijke bewoordingen tot uiting is gebracht.

Daarmede wordt inderdaad aan de wereld getoond, dat de geest van het Statuut in ons leeft.

Alvorens op deze rede verder in te gaan, moge ik nog releveren het feit, dat wij vóór deze plechtige bijeenkomst nog in de gelegenheid zijn gesteld op dezelfde prettige, ongedwongen wijze, als gistermiddag ons opviel, kennis te maken met het Eilandsbestuur van het Eilandgebied Curaçao.

Wij hebben daarin het bewijs geleverd gezien, dat de organisatie goed overdacht is.

Niets is, naar mijn aanvankelijke indruk, nagelaten om ons met alle facetten van het burgerlijk bestuur kennis te doen maken en om ons daarnaast een beeld te geven van het werken en leven op deze eilanden en van de geweldige verandering, die zich hier in een korte spanne tijds heeft voltrokken, niet slechts op staatsrechtelijk terrein, maar evenzeer op economisch-sociaal gebied.

Gerust kunnen wij spreken van een omwenteling, uniek in geheel West-Indië, zo niet, tot op zekere hoogte, uniek in de gehele wereld.

In de eerste plaats gaan onze gedachten dan als volksvertegenwoordigers uit naar de nieuwe rechtsorde en verwijlen wij een ogenblik bij die zo buitengewoon belangrijke dag in de staatsrechtelijke geschiedenis van ons gezamenlijk koninkrijk, 15 december 1954.

Herinnering

Wij beleven weer a.h.w. het moment van de ondertekening door Koningin Juliana van de acte van bevestiging van het Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden, waardoor een ingrijpende wijziging van de staatsrechtelijke structuur van ons Koninkrijk haar beslag kreeg.

Wij herinneren ons nog, welk een machtige indruk de plechtige bijeenkomst in de aan historische herinneringen zo rijke Ridderzaal, welke aan deze gebeurtenis was gewijd, op ons heeft gemaakt.

Hier had een omvorming van ons constitueel bestel plaats, die zonder geweld, op modern democratische wijze tot stand was gekomen.

Zeker, Mijnheer de Voorzitter, het is alles niet zo vlot gegaan als oorspronkelijk werd gedacht, al stond na de beëindiging van de tweede oorlog reeds vast, dat de verhouding van de overzeese gebiedsdelen tot Nederland niet ongewijzigd zou blijven, de toezegging van Koningin Wilhelmina in haar befaamde rede van 7 december 1942 zou zeker in vervulling gaan.

Koninklijke woorden

Ik moge Haar woorden, waarmede Zij toonde met brede visie t.o.v. het vraagstuk te staan, met Uw verlof, Mijnheer de Voorzitter, aanhalen:

„Ik ben er van overtuigd — en de historie te zamen met de berichten uit de bezette gebieden sterken wij hierin — dat het na de oorlog mogelijk zal zijn het Koninkrijk te reconstrueren op de stevige grondslag van volledig deelgenootschap, hetgeen zal betekenen, dat alles, wat in het verleden werd ontwikkeld, thans wordt voltooid.

Ik weet, dat geen politieke eenheid of nationale samenhang op de duur kan blijven bestaan, als die niet wordt gesteund door het vrijwillig aanvaarden en het vertrouwen van de overgrote meerderheid der burgers.".

Uit deze woorden, Mijnheer de Voorzitter, blijkt zonneklaar, dat de Koningin zich er van bewust was uiting te geven aan een **algemene** rechtsovertuiging.

Interimregelingen

Na veel voorbereidend werk, waarvan wij de aanvang kunnen stellen op 29 September 1947, toen een Staatscommissie werd benoemd, die tot opdracht kreeg te onderzoeken welke wijzigingen in de Grondwet dienden te worden aangebracht om tot het beoogde doel te kunnen komen, kwamen dan eerst de z.g. Interimregelingen tot stand, op 22 december 1949 voor Suriname en op 28 september 1950 voor de Nederlandse Antillen.

Dat was reeds een aanmerkelijke verandering. De grote betekenis van deze Interimregelingen is geweest, dat daarbij het stelsel van de ministeriële verantwoordelijkheid is ingevoerd. Daarmede is het gehele bestel in de grond veranderd. Daadwerkelijk is door de aanvaarding van dit instituut aan de koloniale verhouding een einde gemaakt.

Bovendien werd het beperkt kiesrecht tot **algemeen kiesrecht,** zowel voor vrouwen als voor mannen, uitgebreid. Ik haal dat aan, Mijnheer de Voorzitter, om nog eens uit te laten komen, dat reeds in 1949/1950 een grote stap was gezet; nadien is in het proces van vormgeving aan het nieuwe systeem meer gang gekomen.

Het ligt niet in mijn bedoeling de verschillende phasen van het proces hier te laten volgen.

Ik heb slechts in dit zo beperkt mogelijk gehouden historisch overzicht het groeiproces willen schetsen, om daarna even stil te staan bij het uiteindelijk resultaat.

Erkentelijkheid

Naar mijn mening zou ik te kort schieten, als ik daaraan geheel voorbij zou gaan, nu voor de eerste maal tijdens het nieuwe bestel leden van de volksvertegenwoordiging van Nederland, samengesteld uit afgevaardigden van de verschillende partijen en representerende een doorsnee van het Nederlandse politieke leven, in Uw midden verkeren.

Wij wensen op deze plaats uiting te geven aan de dankbare erkentelijkheid van het Nederlandse volk voor hetgeen tot stand gebracht is kunnen worden, doordat èn op de Antillen èn in Suriname èn in Nederland door tal van staatslieden met grote inspanning gedurende een tweetal „ronde-tafelconferenties" is gearbeid aan de uitwerking van de zeer hoge doelstelling van de Koninklijke belofte.

Het verheugende is niet slechts, dat zo'n groots resultaat bereikt is kunnen worden, maar ligt ook hierin, dat de overeenstemming tussen de drie delegaties zo volledig was, zoals op de slotzitting van 3 juni 1954, gehouden in de vergaderzaal van de Eerste Kamer, door de leiders der delegaties werd geconstateerd, dat het Statuut in elk der gebiedsdelen overal met een meerderheid van meer dan twee derden der uitgebrachte stemmen, zoals de Grondwet voorschrijft, werd aanvaard.

Zo leven wij na de proclamatie van 29 december 1954, waarbij de nieuwe rechtsorde plechtig werd afgekondigd, in een Koninkrijk — in nieuwe stijl — waarvan de delen volkomen gelijkwaardig en gelijkrechtigd zijn.

Dat reeds tijdens het eerste jaar Hare Majesteit de Koningin en de Prins der Nederlanden gelegenheid hebben kunnen vinden een bezoek aan de Nederlandse Antillen en aan Suriname te brengen, daarover heeft het volk van Nederland zich met U van harte verheugd. Nimmer te voren hebben wij zo sterk de saamverbondenheid gevoeld.

Pers, radio, bioscoop en televisie hebben ons in staat gesteld mee te leven, de glorieuse tocht te volgen, a.h.w. aan te voelen, de warme, waarachtige genegenheid tot het Koninklijk Huis, zoals deze zich overal openbaarde. Het „Biba la Reina" klonk tot in onze huiskamers door.

Er kwam over ons het verkwikkende gevoel deel uit te maken van een grotere, sterkere eenheid, ingezetenen te zijn van een nieuw Koninkrijk, langs vrijwillig democratische weg tot stand gekomen, samen te leven in een driedelig rijk, van het welk elk deel onafhankelijk en zelfstandig is, maar verbonden door de gemeenschappelijke aanhankelijkheid jegens de Kroon, en gedragen door een krachtige volkswil.

Mijnheer de Voorzitter, ik heb nu nog maar alleen stil gestaan bij de grote wijziging, die zich op staatsrechtelijk terrein voltrokken heeft. Men behoeft hier niet te wonen, om toch te weten, dat de veranderingen op economisch, en daarmede samenhangend op sociaal en cultureel terrein niet minder geweldig zijn — voornamelijk op de eilanden Curaçao en Aruba — met als gevolg een sterke stijging van de welvaart, die zich ook over de overige eilanden uitspreidt. Wij vertrouwen daarvan iets te mogen aanschouwen; het lijkt mij voorbarig, om niet te zeggen eigenwijs, daaraan reeds nu een beschouwing te wijden. Wij zijn, wat dat betreft, nog in de periode van het vragen-stellen.

Beantwoording ervan hopen wij te vinden door voorlichting en door eigen aanschouwing.

Vragen als: hoe is het mogelijk, dat een bevolking, in hoofdzaak bestaande van wat landbouw, visserij en eenvoudige handenarbeid, van wat handel en scheepvaart, in korte tijd aan de geestelijke en materiële eisen kon beantwoorden, die de vestiging van gigantische industrieën stelt? Welke voorzieningen werden in een periode van slechts drie decennia getroffen om die bevolking in staat te stellen zich een plaats, een ere plaats te verwerven in een wereld, die geheel nieuwe normen stelde? Welke rol speelden vreemdelingen bij dit alles en hoe konden de tegenstellingen tussen hen, die van buiten kwamen en de eigenlijke, inheemse bevolking en tegenstellingen, die, mij dunkt onherroepelijk moesten ontstaan, worden opgelost? Waar haalde men, in geestelijk en in materieel opzicht de bewonderenswaardige spankracht vandaan, om de geweldige sprong te doen naar een volkomen moderne, uiterst ingewikkelde maatschappij?

Naast deze vragen rijzen nog tal van andere, die wij tijdens onze tour hopen op te werpen en beantwoord te zien. Daarnaast nemen wij aan, dat in de levende maatschappij van nu nog tal van sporen te vinden zullen zijn van het verleden, van de historische en economische ontwikkelingsgang.

Om dit alles te verkennen, Uw volk en de schoonheid van Uw land te leren kennen, waarderen en er van te genieten, iets van Uw beschaving, cultuur te verstaan, is het zeker niet voldoende om er enkele dagen te verblijven of ons alleen in de steden op te houden. Het programma voorkomt het tweede euvel; met dankbare erkentelijkheid hebben wij kunnen constateren, dat Gij ons ook de „knoekoe" binnen voert; het eerste euvel, tijdsgebrek en daardoor te vluchtige indruk, zult Gij, naar wij durven vertrouwen, minimaliseren door Uw waardevolle aanwijzingen.

Mijnheer de Voorzitter, ik heb reeds gezegd, dat wij met hoog-gestemde verwachtingen hier zijn gekomen: uit Uw woorden, maar daarnaast ook uit de vlotte, vriendschappelijke wijze, waarop Gij allen ons tegemoet zijt getreden, en uit de steun, die ons is toegezegd, durven wij te vertrouwen, dat wij in die verwachtingen niet zullen worden beschaamd.

Ik dank U, Mijnheer de Voorzitter, voor de woorden, die Gij tot ons hebt willen richten, voor de gelegenheid, die Gij mij hebt willen bieden om in Uw Statenzaal het woord te voeren, waarmede Gij op ons bezoek een bijzondere stempel hebt willen drukken, en U allen collegae, voor de wijze, waarop Gij ons hebt ontvangen en voor Uw aandacht.

Rede van de heer Biswamitre

De voorzitter van de Surinaamse delegatie sprak tenslotte de volgende rede uit:

„Elk seizoen brengt zijn eigen vruchten voort en ieder tijdperk in de geschiedenis kent zijn eigen idealen en illusies. Het ideaal van onze eeuw werd door Hare Majesteit de Koningin in een van Hare toespraken ongeveer als volgt aangeduid:

„Het zit in de lucht. Het lijkt onvatbaar en er is weinig tekening in te bespeuren. Maar de naam is bekend. **Zijn naam is broederschap."**

Inderdaad: broederschap, samenwerking onder de volken moet het ideaal van deze eeuw zijn als reactie op de gevaren, die voortvloeien uit de grote discrepantie tussen de intellectuele en de morele ontwikkeling van de mensheid. Wij kunnen de sterren meten en wegen, de grenzen van het heelal bepalen, maar kunnen geen orde scheppen op de kleine planeet, die wij bewonen. En iedere nieuwe ontdekking schijnt slechts voorbestemd om de middelen tot vernietiging van mensenlevens en mensengeluk te vervolmaken.

Helaas blijft voorshands de broederschap, de samenwerking op internationaal gebied vaak slechts een illusie. De mensheid heeft het uitzicht op haar menselijkheid verloren en de egocentrische en materialistische hinderpalen, die dat uitzicht beletten, zijn zeer moeilijk op te ruimen op wereldschaal. Binnen het beperkter terrein van de interregionale vehoudingen van ons Koninkrijk onderkent men echter gunstiger voorwaarden voor broederschap en samenwerking. Hier is het ideaal van onze eeuw geen illusie meer; het is inderdaad een zeer dicht te benaderen ideaal.

Koloniale verhouding geliquideerd

De nieuwe rechtsorde heeft de koloniale verhouding gelikwideerd. Waar er een Moederland was met twee koloniën, vindt men thans drie gelijkwaardige landen, bereid elkander vrijwillig hulp en bijstand te verlenen: Nederland, Suriname en de Antillen. Zeker, er bestaat nog een verbondenheid aan het Koninkrijk, maar deze band is vrijwillig aanvaard en wordt daarom niet als knellend en hinderlijk gevoeld. „Ware vrijheid luistert naar de wetten", gelijk de dichter zegt. Een schoon symbool van zelfstandigheid en verbondenheid geeft ons de planeet, die wij bewonen. De aarde beweegt zich om haar eigen as, maar tegelijk ook om de zon. En juist door de beweging om de zon wordt zij in haar baan gehouden en kan zij regelmatig de asbeweging uitvoeren.

Aan de Conferentietafel

Niet op het slagveld is deze nieuwe rechtsorde geboren, gelijk vaak in zulke gevallen onvermijdelijk is gebleken; — de geschiedenis van ons eigen continent zit vol voorbeelden daarvan —. Neen, het resultaat is bereikt aan de conferentietafel. In onderling overleg tussen de drie landen zijn in het Koninkrijksstatuut de grondslagen vastgelegd van zelfstandigheid, gelijkwaardigheid en verbondenheid. Dit Statuut is het eerste succes van de onderlinge samenwerking. En welk een belangrijk succes!

Een ander resultaat werd door onderlinge samenwerking binnen het jaar na de inwerkingtreding van het Statuur bij de Verenigde Naties bereikt. Na een bespreking tussen vertegenwoordigers van de drie landen, die elkander volledig steunden, werd Nederland ontheven van de verplichting tot rapportering aan de wereldorganisatie over de economische, sociale en opvoedkundige toestanden in Suriname en de Antillen, die ingevolge artikel 73e van het Handvest moest geschieden. Door deze beslissing erkenden de Verenigde Naties, dat in de nieuwe rechtsorde de koloniale verhouding is verdwenen.

Ook op ander gebied valt reeds samenwerking te bespeuren, zo bv. de bijdrage van Nederland in de financiering van het ontwikkelingsplan voor Suriname en in de stichting tot culturele samenwerking tussen de drie landen.

Hulp en bijstand

Artikel 36 is het kortste artikel van het Rijksstatuut, maar daarin is in elf woorden de belangrijkste gedachte van het document vastgelegd, luidende:

„Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen verlenen elkander hulp en bijstand."

Er zijn geen grenzen gesteld aan die hulp en bijstand. Ze zijn niet beperkt tot het regeringsniveau, niet tot het politieke vlak; ze omvatten ook economische, sociale en culturele aangelegenheden, bestrijken alle gebieden van gemeenschappelijk of wederzijds belang.

De Staten van de Nederlandse Antillen hebben nu het loffelijk initiatief genomen tot verkenning van een tot nu toe onontgonnen terrein van samenwerking: nl. dat op parlementair niveau. Delegaties uit de volksvertegenwoordigingen van Nederland en Suriname zijn op Uw uitnodiging hier aanwezig en een uitgebreid program getuigt van Uw wens hun een nauwkeurig beeld te geven van Uw land en volk.

Ongetwijfeld hebt Gij hiermede een kettingreactie in werking gesteld en verdere kontakten zullen het gevolg zijn van het eerste begin. De Surinaamse delegatie hoopt, dat de volgende ontmoeting op parlementair niveau op Surinaamse bodem zal mogen plaats vinden.

Ongetwijfeld is het voor beter onderling begrip en goede samenwerking nodig, dat althans een deel der volksvertegenwoordigers der verschillende Rijksdelen uit eigen aanschouwing de toestanden en problemen leert kennen bij de andere partners. Dan zullen de componenten van het Rijk levende gemeenschappen voor hen zijn, met eigen strevingen en verlangens, waarmede in rijksverband rekening dient te worden gehouden.

In welke konkrete vormen de samenwerking, de hulp en bijstand op parlementair niveau tot uiting zullen komen, is thans moeilijk aan te geven. Aanwijzingen hieromtrent kan men zoeken in artikelen 15 en volgende van het Statuut, die handelen over de totstandkoming van rijkswetten en in artikel 24 betreffende internationale overeenkomsten, waarbij zowel de vertegenwoordigende lichamen van Suriname en de Antillen als de Staten-Generaal een rol te vervullen hebben. De artikelen 37 en 39, handelende over gemeenschappelijke belangen en konkordantie van wetgeving kunnen in deze eventueel van betekenis worden.

Goede wil op alle terreinen

Maar ook buiten de statutaire werkzaamheden kan er samenwerking plaats vinden door uitwisseling van parlementaire ervaring en van documentatiemateriaal. Dat alles is zeker nog vaag; er is weinig tekening te bespeuren. Aan de tijd moet worden overgelaten hoe de samenwerking zich hier zal ontwikkelen. Maar één ding is zeker: de goede wil tot samenwerking is bij ons allen ook op dit terrein aanwezig en de eerste stap tot exploratie van het onbekende gebied is hier gezet. In de geest van het Koninkrijksstatuut zal de arbeid moeten worden voortgezet in overeenstemming met het ideaal van onze eeuw. En dan zullen duizenden gelegenheden worden ontdekt, waarin hartelijke en vruchtbare samenwerking mogelijk is.

De Surinaamse delegatie wenst van harte, dat door de verwezenlijking van die mogelijkheden, het Rijksstatuut een levende werkelijkheid zal worden, zoals Uw initiatief voor ogen heeft. Dat ons verblijf in Uw Rijksdeel voor ons bijzonder aangenaam zal zijn, daarvan zijn wij overtuigd. Maar gedachtig de spreuk „utile dulci" zullen wij trachten onze kennis van dit gebied zodanig te verdiepen en te verbreden dat wij in staat zullen zijn de samenwerkingsgedachte krachtig te bevorderen.

Met een variant op de woorden van een bekende Nederlandse volksleider wil ik aan het einde van deze rede ons zelve en alle rijksgenoten toeroepen:

Gij hebt de wacht betrokken bij het Koninkrijk, het Statuut in Uw handen. Laat het Rijk niet los en laat het Statuut niet los. En gij moogt hopen op de zegen Gods, die beloofd is aan hen, die van goeden wille zijn!"

Grote roofoverval in Londens park

Gemaskerde bandieten hebben onlangs in Londen twee bankbedienden 14.000 pond afgenomen op een manier, die sterk doet denken aan een film van Alec Guinness, die op het ogenblik in Londen draait. In de film (the Ladykillers) speelt Guiness de rol van een zonderlinge professor, die bij klaarlichte dag een roofoverval uitvoert door een bankauto te rammen en de plaat te poetsen in een gestolen auto.

Drie bandieten brachten die les in praktijk. Het verschil was, dat zij de roof uitvoerden in een park in Oost-Londen, in plaats van nabij een station in Noord-Londen, zoals in de film gedaan werd.

De bewakers werden met ploertendoders bewerkt. De lederen riem, waarmee de geldkist aan de hand van de bankbediende was vastgemaakt, werd doorgesneden. De bedienden liep daarbij een fikse snijwond in de arm op. De rovers verdwenen in een kleine Sedan.

Het ging allemaal zo snel dat kinderen die op 15 meter afstand van de roofoverval in het park speelden, er niets van gemerkt hebben.

ERIC DE NOORMAN: De gebroken pijl

26. Vergeef mij dat ik U vals beschuldigd heb", spreekt Eric ernstig. „Ge begrijpt toch, dat het onvermijdelijk was. Die afgebroken pijl......" Agir knikt. „Lat ons er liever niet meer over praten", antwoordt hij.

„Het is ook mijn schuld. Wanneer ik van het begin af aan open kaart met U gespeeld had, was alles misschien anders gelopen."

„En ik hoop, dat ge geen wrok tegen mij zult blijven koesteren, omdat ik Uw broer gedood heb", vervolgt Eric. „Ge weet dat mij geen andere keuze overbleef".

Zwijgend buigt Agir het hoofd.

„Ik zal hem thuisbrengen", mompelt hij.

Nog lang staart Eric hem na als hij eindelijk wegrijdt — de roerloze gestalte van zijn broeder voor zich in het zadel. Stapvoets rijdt hij over de vlakte, terug naar de hoeve. ....

Pas wanneer zij nog slechts als een stip aan de horizon te zien zijn, wendt Eric de teugel om zelf ook naar huis terug te keren.

Langzaam valt de schemering doch straks zullen de lichten van de Koningsburcht hem de weg wijzen.

Kwispelend gaat Wolf naast hem.

Emmastad

C.P.I.M.
WACHTDIENSTEN:
Telegram Afdeling:
Van 07.00 — 23.00 Kantoor
Van 23.30 — 07.00 J. J. Roos
Personeel Afdeling:
Vanaf heden 12.00 t.m. zat. 21
A. J. v d. Bos St. Michielw
D. tel: 4384
B. g. g. nad inl.
Materialen Afdeling:
C. P. Riegman tel. 4550
Geneeskundige Dienst
Dr. Blok tel: 4229
B.
Weekendwacht Suffisantdorp.
Gedurende dit weekend zal gende gevallen de heer B. kunnen worden opgebeld o 3133.
B. g. g. nad. inl.

C.S.M.
Rederij:
J. Hemmes tel. 2701
Scheepsagentschap:
Van 07.30 — 12.00 en van 13.
Kantoor tel 2458 — 2551
Van 19.00 — 23.00 en van 08.0
W. R. Engelsman tel. 2304
Dokafdeling.
Van 16.30 — 1.00 tel: 2276 —
Van 1.00 — 07.30 P. Roest tel:

THEATER ASIENTO
Geen Voorstelli